

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 23^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15-30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1909 | ΑΡΙΘΜΟΣ 972

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

ΤΙ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ μέσα εις δύο μήνες, καμμιὰ φορά και εις δύο ώρας και εις δύο στιγμάς ἀκόμη. Ὅταν πρὸ δύο μηνῶν ἀπεχαιρετούσαμεν τὰς ἀναγνωστρίας μας διὰ τὴν συνήθη θερινὴν ἀνάπαυσιν, δὲν ὑπεθέταμεν ὅτι και πάλιν θὰ ἐχάναμεν τὴν Κρήτην, ὅτι δι' αὐτὸ θὰ εἴχαμεν ἐπαναστατικὴν ἐξέγερσιν, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἐξυπνοῦσε ἀπὸ τὴν μακρὰν νάρκην του και ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐξητοῦσε τὴν βελτίωσιν, τὴν ἀνορθῶσιν, τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς χώρας.

Και ὅλα αὐτὰ ὡς λαὸς ἡμερος, εὐγενής, πολιτισμένος, χωρὶς πείσματα και ἰδιοτελεῖς σκοποὺς και αἱματοχυσίας. Ὅλοι σύμφωνοι ἀπὸ τῶν ἄνω ἕως τοὺς κάτω, ὅτι κακὰ πηγαίνουν τὰ πράγματα, ὅλοι ἐνουνοῦντες τὴν ἀνάγκην τῆς μεταβολῆς, ὅλοι πρόθυμοι, ἀνεξαρτήτως ἰδεῶν και φρονημάτων, νὰ δώσουν τὰ χέρια διὰ νὰ σταματήσουν τὸ ναυάγιον τῶν ἔθνικῶν πόθων και τῆς ὑπάρξεώς μας αὐτῆς. ὡς λαοῦ τοῦ ὁποίου ἡ ἐλευθερία ἠγγράσθη μὲ τόσον αἷμα και τὸσας θυσίας.

Τὸ συλλαλητήριον διοργανώθη μεγάλο, ἐπιβλητικὸν και ἀντάξιον τῶν περιστάσεων. Αἱ πολιτικαὶ ὀμάδες, ἀνεξαρτήτως κομματικῶν ἀποχρώσεων, συνέρχονται διὰ νὰ συσκεφθοῦν και συζητήσουν τὰ κατάλληλα νομοθετικὰ μέτρα

τῆς ἐπιδιωκομένης ἀνορθώσεως και ὁ ἀνώτατος ἄρχων, ὑπὲρ πάντας ἐνδοτικὸς και πατριωτικὸς, ἀμνηστεύει, συγχωρεῖ, ἐγκρίνει, τάσσειν τὰ ἔθνικὰ συμφέροντα ὑπεράνω και τῆς πατρικῆς ἀξιοπροπέας, ὑπεράνω ἴσως και τῶν ἰδίων πεποιθήσεων.

Και μέσα εις τὴν πάνδημον αὐτὴν ἐξέγερσιν και ἀφύπνισιν τί γίνονται αἱ γυναῖκες; Τί φρονοῦν, τί σκέπτονται, τί νομίζουν ὅτι ἡμποροῦν νὰ κάμουν και αὐταί, διὰ νὰ βοηθήσουν εις τὸ ἔργον τῆς γενικῆς ἀνορθώσεως, εις τὸ ἔργον τῆς γενικῆς σωτηρίας;

Ἡ ἐποχὴ εὐτυχῶς ἐπέρασεν, ὅπου αἱ γυναῖκες ἔδεναν τὰ χέρια ἐμπρὸς εις τὸ εἰκοστοστάσιον και μόνον νὰ προσεύχωνται εἴξευραν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἰδικῶν των εις τὰς κρισίμους τῆς πατρίδος στιγμάς. Τότε δὲν ἐπίστευαν ὅτι ἡμποροῦσαν κατὶ νὰ κάμουν και αὐταί εις τὸν ἰδικὸν των κύκλον ἢ και ἂν τὸ ἀπίστευαν κανεὶς δὲν τὰς ἐπρόσεχε και κανεὶς δὲν ἐξητοῦσε τὴν γνώμην και τὴν συμβουλήν των.

Ἄδιάφορον ἂν μεταξὺ τῶν γυναικῶν εις τὰς κρισίμους στιγμάς τῶν λαῶν ἀνεδείχθησαν τόσαι ἡρώιδες, ἀδιάφορον εἴαν αἱ Λέαιναί και αἱ Σουλιώτισσαι ἐπροκάλεσαν τὴν κατάπληξιν τοῦ κόσμου, και ἔδωκαν δείγματα ψυχικῆς δυνάμεως, τὴν ὅποιαν σπανίως ἐπέδειξαν ἄνδρες.

Πάντοτε ὁμως μετὰ τα μεγάλα γεγονότα, μετὰ τα ἀστραποβόλα ἀνδραγαθήματα ἢ γυναῖκα ἐστέλλετο εις τὸ μαγερεῖό της και εις τὴν ρόκα της

ἢ ἂν ἀνῆκεν εἰς ἄλλους κύκλους, εἰς τὰ στολίδια καὶ τῆς μυρουδιῆς τῆς, κούκλα ἢ δούλη, ἀδιάφορον, ἐξυπηρετοῦσα κατὰ τοῦτον ἢ κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνδρός.

Τώρα κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας τὰ πράγματα ἄλλαξαν καὶ εἰς ὅλα τὰ μεγάλα ἔθνη καὶ κοινωνικὰ ζητήματα αἱ γυναῖκες ἔπαιξαν μεγάλο ρόλο, ἔγειναν αἱ σημαιοφόροι καὶ οἱ σπουδαιότεροι παράγοντες τῶν μεγάλων ιδεωδῶν, τῶν ὑψηλοτέρων κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων.

Δύο ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας καὶ ἐθνοφελεστέρας ἐξεγέρσεις τοῦ αἰῶνος ὅπου ἔληξεν, ὀφείλουν ἢν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν τῶν εἰς τὰς γυναῖκας. Ἡ ἐπανάστασις τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν μαύρων ὀφείλεται εἰς τοὺς μεγάλους γυναικίους πατριωτικὸς συνδέσμους, οἱ ὅποιοι ἰδρύθησαν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ βιβλίου τῆς «Καλύβης τοῦ μπάμπτα Θωμά», τὸ ὅποιον ἔγραψεν κυρία ἡ Στω. Ἡ διάδοσις τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τὰ παραχωρηθέντα εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις προνόμια ὀφείλεται καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐνεργότατον μέρος τῶν γυναικῶν εἰς τὰ σοσιαλιστικὰ σωματεία. Ἐὰν ἡ Ρωσσία εὕρισκεται σήμερον εἰς τὸν δρόμον τῶν ἐλευθεριῶν, ἡ μεγάλη δύναμις, ἡ ὅποια ἐσάλειψεν ἀπὸ τὰ θεμέλια τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας εἶναι ἡ γυναῖκα ὡς μητέρα, ὡς φοιτήτρια, ὡς ἐπιστήμων, συχνα ὡς ἐργάτις.

Εἰς κάθε μεγάλο καὶ ὠραῖον ἔργον, εἰς κάθε ἀνακαινιστικὴν τοῦ αἰῶνος μεταρρυθμίσειν αἱ γυναῖκες ἐπρωτοστάτησαν. ὑπὸ πολλὰς καὶ ποικίλας ιδιότητας, ἀλλ' ἰδίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ὡς μητέρες.

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὸ σημερινὸν κίνημα δὲν ἔχουν κανὲν μέρος. Ἀλλὰ τὸ κίνημα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἀνόρθωσιν. Διερμηνεύει ἀπλῶς τὸν πόθον, τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιζητήσεως καὶ ἐξευρέσεως τῶν μέσων τῆς ἀνορθώσεως αὐτῆς.

Ἡ Ἑλληνὶς ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ, ἐὰν θελήσῃ, ἕνας μέγας καὶ εὐεργετικὸς παράγων εἰς τὸ ἔργον τὸ ὅποιον θὰ ἀρχίσῃ ὁ τόπος, ὁ λαός, τὸ ἔθνος ἀπὸ αὐρίου. Τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα ἐσαλεύθη ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ κρημνίζεται σήμερον. Ἀλλὰ ὁ λαός, ἡ πολιτεία, ἡ βασιλεία καλοῦνται νὰ θέσουν τὰ θεμέλια τοῦ νέου. Εἰς τὴν ἀνιδρυσιν αὐτὴν ἡ Ἑλληνὶς δὲν θὰ μείνῃ μὲ δεμένα χέρια. Ἀλλ' οὔτε θὰ περιμένῃ ἀπὸ τοὺς ἀνδρῆς καὶ μόνους τὴν ἀνιδρυσιν αὐτὴν. Τὸ καλλίτερον ὑλικὸν θὰ τὸ δώσῃ αὐτῇ, ὡς μητέρα, προετοιμάζουσα υἱοὺς οἱ ὅποιοι θὰ γίνουν οἱ καλοὶ καὶ τίμοι καὶ εὐσυνειδητοὶ πολῖται τῆς αὐρίου, ὡς σύζυγος καὶ ἀδελφή, ἡ ὅποια θὰ μετα-

χειρίζεται τὴν ἐπιρροὴν τῆς πρὸς καταπολέμησιν τῶν κακῶν συνηθειῶν, τὰς ὁποίας κακὴ πολιτικὴ ἀνατροφή ἐρρίζωσεν εἰς τὰς ψυχὰς τὰς ὁποίας καὶ διέφθειρε ὡς πολῖτις, ἡ ὅποια θὰ λάβῃ συνειδήσειν τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ὑποχρεώσεων τῆς καὶ θὰ ἐργασθῇ πρὸς πραγματοποίησιν αὐτῶν.

Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς τὴν παρατηρουμένην κατάπτωσιν, δὲν μᾶς πταίου οὔτε βασιλεῖς, οὔτε πολιτεύματα, οὔτε πολιτευταί. Πταίομεν ὅλοι μαζῇ μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Διότι ἐθέσαμεν πάντοτε τὰ ἴδια συμφέροντα ὑπὲρ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος. Καὶ δι' αὐτὸ ἐνῶ ὡς ἄτομα ἐθαυματουργήσαμεν καὶ ὡς μονάδες ἐπρωδεύσαμεν μὲ ἄλματα, ὡς λαός, ὡς ἔθνος, ὡς φυλὴ, ἐκατρακυλήσαμεν εἰς ἕνα κατήφορον, ἀπὸ τὸν ὅποιον θὰ ἐξέλθωμεν μόνον ἠνωμένοι, μὲ θυσίας τοῦ ἐγὼ τοῦ ἀτόμου καὶ ἐπικράτησιν τοῦ ἐθνικοῦ ἐγὼ.

Ἡ ἐθνικὴ μας συνειδήσις ἐναρκώθη, ἐκοιμήθη ἐπὶ ἕνα σχεδὸν αἰῶνα. Διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀφυπνίσεως αἱ γυναῖκες εἶναι ὑπὲρ πάντας ἐνδεδειγμένοι. Ὁ σύνδεσμος τῶν μητέρων, τοῦ ὁποίου τὴν ἴδρυσιν προαναγγείλαμεν πρὸ δύο μηνῶν, καλεῖται σήμερον νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τοῦ παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν Ἑλληνίδες, καὶ νὰ γίνῃ ὁ ἐνωτικὸς κρίκος, ὁ ὅποιος θὰ μᾶς συνδέσῃ εἰς μίαν δύναμιν ἰσχυράν, ἔντονον, δύναμιν ἀναθεμελιούσαν τὸν μεγάλον οἶκον τῆς πατρίδος.

Τὸ πρόγραμμά μας θὰ περιλάβῃ σήμερον μίαν δρᾶσιν νέαν, δρᾶσιν ἐθνικῆς περισυλλογῆς, δρᾶσιν πατριωτικῆς ἀναγεννήσεως. Εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ πολέμου τοῦ 97 εἴχαμεν ἰδρῦσει τὴν Ἑνωσιν τῶν Ἑλληνίδων, ἡ ὅποια ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἔκαμε θαύματα ὑπὲρ τῶν παντοειδῶν θυμάτων τοῦ πολέμου ἐκείνου. Σήμερον ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων μητέρων καλεῖται νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ δράσῃ καὶ νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλην τὴν μεγάλην μητρικὴν ψυχὴν εἰς σωτηρίαν μιᾶς μεγάλης ἀσθενοῦς, ἡ ὅποια ὀνομάζεται πατρίς, καὶ τὴν ὅποιαν ἀφαιμάξαμεν, ἐξεμυζήσαμεν, ἐξηντλήσαμεν μέχρι θανάτου Ἐκνευρισμένη ἀδυνατοῦσα νὰ κινηθῇ, νὰ σταθῇ ὀρθή, νὰ βαδίσῃ σύρεται κατὰ γῆς ἔρμαιον τῶν χυδαίων καὶ τῶν βαρβάρων, οἱ ὅποιοι τὴν καταπατοῦν, τὴν ὑβρίζουν καὶ τὴν ἐξευτελίζουν. Χάριν αὐτῆς πρέπει νὰ θυσιάσωμεν κυκὰς ἔξεις, νὰ ἀποκοιμίσωμεν τὸν πατριδοκτόνον ἐγωισμόν, νὰ ἀδελφωθῶμεν, νὰ ἐργασθῶμεν. Πρὸς τὸ θῦμα αὐτὸ αἱ ὑποχρεώσεις μας εἶναι πολὺ μεγαλητέρας ἢ πρὸς πᾶν ἄλλο καὶ ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ δρᾶσις μας πρέπει, εἶναι ἀνάγκη καὶ καθήκον καὶ ὑποχρεώσεις νὰ γίνῃ ἔντονος, ἀκατάβλητος καὶ ἰσχυρά.

K. PAPPEN

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΞΠΕΚΡΑΤΗΣΕΝ ἡ συνήθεια νὰ ἀρχίσῃ κανεὶς τὴν περιγραφὴν τῶν ταξειδιῶν τοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περιγράφει μὲ ἐνθουσιασμόν τὰς πρώτας ἐντυπώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ αἱ καλλίτεροι καὶ ἕως ὅτου νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος, λησμονεῖ τὴν κούρασιν καὶ τὴν ἐξάντλησιν, συχνα καὶ τὴν μεγάλην νοσταλγίαν, ἡ ὅποια συνοδεύει τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐνὸς ταξειδιοῦ.

Δι' αὐτὸ τὸ τελευταῖον μου ταξίδι θὰ ἀρχίσῃ ἀνίποδα, καὶ μέσα εἰς τὰς περιγραφὰς μου θὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ γκρύνια καὶ ἡ στενοχωρία τὴν ὅποιαν ἐκράτησα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μου κατὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ δεκαπενθήμερον.

Σταθμὸς δώδεκα ἡμερῶν εἰς τὸ Παρίσι, ὡς ἐπισφράγισις διμήνου ταξειδιοῦ θα εἶπῃ μετὰ ἀνάπαυσιν καὶ ξεκούρασιν, ἀγὼν Μαραθωνεῖου δρόμου μετ' ἐμποδίων ἀπειρῶν. Διότι, ὅπως κατήχησε τώρα τὸ Παρίσι μὲ τὰς χιλιάδας τῶν αυτομοβίλων τοῦ τὸ διασχίζου εἰς πυκνὰς γραμμάς, ἀνακατωμένα μὲ ἀμάξια καὶ τράμ καὶ αὐτοβῆς καὶ ομπνῆς καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς συγκοινωνίας ἀπὸ τῶν παλαιωτάτων ὡς τὰ νεώτερα, εἶναι ἀληθινὸν κατόρθωμα νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου ὡς τὴν ἄλλην, χωρὶς νὰ καταπατηθῇ. ἢ νὰ σπάσῃ τοῦλάχιστον τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια του.

Τὸ μαρτύριον λοιπὸν πρωτίστως αὐτὸ ἀρχίζει ἡ πρωιὴ μας ἔξοδος, μέσα εἰς μίαν συνεχὴ καὶ ἀτελείωτον βροχὴν, καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα στακτερόν οὐρανὸν, ποῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπενθῦσε δι' ὅλα τὰ βόσανα τῶν κατοίκων τῆς Γαλλικῆς μεγαλοπόλεως.

Ἀλλ' ὅπως ὁ ἄρρωστος ἐξοικειοῦται μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου, ἔτσι καὶ ἐγὼ ἐσυνείθισα μὲ τὸν κίνδυνον νὰ καταπατηθῶ. Καὶ μόνον γέλοια ἰευρικὰ μὲ καλεάμβαναν ὅταν σῶα καὶ ἀβλαβῆς ἐπερνοῖσα εἰς τὸ ἀντικρῆν πεζοδρόμιον καὶ παρετήρουν, θεατῆς πλέον ἐκτὸς κινδύνου, τὴν πάλιν καὶ τὰς ματαιὰς ἀποπειράς τῆς ὠχρᾶς καὶ ἀγωνιώσεως συντρόφου μου νὰ ἐξέλθῃ πότε τρέχουσα καὶ πότε ἀκίνητος μέσα ἀπὸ τὸν λαβύρινθον τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων αὐλοῦ.

Ὅταν τὸ βασανιστήριον τῶν κεντρικῶν δρόμων ἐτελείωνεν, ἤρχιζεν ἄλλο ἐξ ἴσου κουραστικόν, ἀλλ' ἀκίνδυνον. Πρέπει νὰ σημειωθῇ δι' ὅσους δὲν γνωρίζουν ἀρκετὰ τὸ Παρίσι, ὅτι τὸ πλέον διασκεδαστικὸν μέρος τῆς Παρισινῆς ζωῆς εἶναι τὸ θέατρον καὶ τὸ δάσος καὶ τὸ ἐξ ἴσου ἀπαραίτητον τὰ μεγάλα μαγαζεῖα.

Τὸ δάσος μὲ τὴν ἀκατάπαυστην βροχὴν δὲν ἀξίζει τίποτε καὶ σχεδὸν ἀποκλείεται. Φαντα

Η Α Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

σθῆτε περίπατον εἰς τὰ Ἠλύσια καὶ τὸ δάσος μὲ κλειστὸ αὐλο καὶ μὲ τὴν ἀνυπόφορον δυσσομίαν τῆς μπενζίνας. Τὰ κομματάκια τῆς σκοτεινῆς πρασινάδας ποδὲμφανίζονται ἀπὸ τὰς μικρὰς πλαϊνὰς θυρίδας, εἶναι παρωδία μόνου δάσους, ὅταν μάλιστα πρόκειται περὶ ἀνθρώπων τοῦ ζοῦν χειμῶνα καλοκαιρι εἰς τὸν ὀρίζοντα τοῦ πλέον ἀνοικτὸν καὶ τὸν πλέον φωτεινὸν τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀπόλαυσις λοιπὸν τῶν Ἠλυσιῶν μᾶς ἦτο ἀπηγορευμένη καὶ δὲν μᾶς ἔμενεν ὡς διασκεδάσις ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὸ θέατρον. Ἀλλὰ διὰ νὰ προμηθευθῆτε ὅπως δήποτε καλὰς θέσεις εἰς τὸ θέατρον, πρέπει νὰ σταθμεύσετε ἀπὸ τὸ πρῶν ὀλοκλήρους ὥρας εἰς τὸ Guichet νὰ κάμετε οὐρανόν, ὅπως λέγουσιν ἐκεῖ, νὰ σπρωχθῆτε καὶ νὰ σπρώξετε ἐπὶ δύο κατὰ σειρὰν ὥρας, ἕως ὅτου τέλος νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ σας καὶ ἀντὶ δέκα φρ. νὰ εὔρητε θέσιν εἰς θεωρεῖον τρίτης σειρᾶς τῆς ὄπερας, ἢ εἰς ἕνα ἐξώστην τῆς opera comique ἢ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου.

Τὸ πρῶν ὄλον ἐπερνοῦσε μὲ τὰς ἀσχολίας αὐτάς, καὶ ἐνῶ προγευματίζομεν εἰς ἕνα οἰονδήποτε Boulvard βλέπαμεν μὲ ἀπέλπισίαν κάτω τὸ πλῆθος τοῦ κόσμου νὰ σχηματίζῃ κύματα μεταξὺ τῶν πελωρίων ὄγκων, ποῦ διευθύνονται πρὸς κάθε διεύθυνσιν. Σωστὴ θάλασσα ἀπὸ κεφάλια ἀνθρώπων, ἀλλὰ στολισμένα, μὲ κάνιστρα λουλουδιῶν καὶ ἄλλα μαῦ

ρα. κυλινδρικά, γυαλιστερά ὑπὸ τὴν ἀκαταπαύ-
στως πίπτουσαν βροχὴν.

Μέσα εἰς τὴν ἀέναον αὐτὴν κίνησιν, μέσα
εἰς τὸν φοβερὸν θόρυβον καὶ τὰ μουγκρίσματα
τῶν αὐτοῦ καὶ τὴν δυσσομίαν τῆς μπενζίνης
οὔτε μία σιλουέττα κομψῆ, οὔτε μία μορφή ὡ-
ραία, ἐπιβλητικὴ, ποῦ νὰ κάμνη ἐντύπων καὶ
νὰ ἐλκῆ τὴν προσοχὴν καὶ νὰ προκαλῆ τὸν
θαυμασμόν. Ὁλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποῦ κινεῖται
καὶ τρέχει καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀνθρωπίνην
μάζαν εἶναι ξένος, ἔρχεται ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα
τῆς γῆς διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον τῆς ὑλικῆς
καὶ πνευματικῆς ὑποτελείας του εἰς τὴν γαλλι-
κὴν μητρόπολιν.

Αἱ γαλλικαὶ ἐπαρχίαι καὶ αἱ γαλλικαὶ ἀνά
τὸν κόσμον παροικίαι ἔρχονται πρῶται καὶ ὕ-
στερα ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος. Κόσμοι βάρ-
βαροι καὶ πολιτισμένοι, Βεδουῖνοι μὲ τὰ λευκὰ
μπουρνούζια τῶν ἀπὸ κεφαλῆς, Ἄραβες μὲ
φιλά καπέλλα, Κινέζοι μὲ πλεξούδες, Ἰάπωνες
μὲ ματάκια ἄν μακρουλὲς χάνδρες, Ἄγγλοι,
Ἀμερικανοί, Τούρκοι, Ἕλληνες, Γερμανοὶ, κάθε
λαός, κάθε ἐθνικότης φαίνεται νὰ ἔχη δώσῃ
συνέντευξιν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς τὸ Παρίσι.
Καὶ μόνον οἱ Παρισίνοὶ λείπουν.

Δὲν κάμνετε βῆμα, δὲν πλησιάζετε καφφενοῦ
δὲν εἰσέρχεσθε εἰς Bouland ἢ εἰς ἐμπορικὸν
κατάστημα, χωρὶς νὰ συναντήσετε κάποιον Ἕλ-
ληνα γνωστόν, χωρὶς νὰ ἀκούσετε τὴν γλῶσ-
σαν σας μέσα εἰς τὸ ἀνακάτωμα τῶν γλωσσῶν
τῆς Παρισίνης Βαβέλ. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅ-
που κατεβήκαμεν, χθὲς πέντε καὶ σήμερον δέκα
ὀνόματα γνωστὰ συμειώνονται εἰς τὸν πίνακα
τῶν ἐνοίκων. Εἰς τὸ καφφέ de la Paix, μό-
λις ἐφθάσαμεν καὶ μέσα εἰς δύο λεπτὰ εἶδα-
μεν νὰ περνοῦν τόσα πρόσωπα γνωστὰ φίλων
καὶ συναδέλφων, ὥστε διὰ μίαν στιγμὴν μοῦ
ἐφάνη ὅτι ἤμουν εἰς τοῦ Ζαχαράτου.

Ἄλλὰ τὸ στρίμωγμα καὶ ἡ μετρημένη θέσις
καὶ ἡ τιμὴ τοῦ καφφέ ἢ ὑπέρογκος καὶ ἡ ἀπρο-
θυμία καὶ περιφρόνησις τῶν γκαρσονιῶν καὶ ἡ
σπεύδουσα παρέλασις τῶν γυναικῶν τῆς ἡδονῆς
καὶ τὸ πανδαιμόνιον τῶν αὐτοῦ καὶ ἡ βρώμα
τῆς μπενζίνης μοῦ ἐνθύμισαν ἀμέσως ποῦ εὐ-
ρισκόμην.

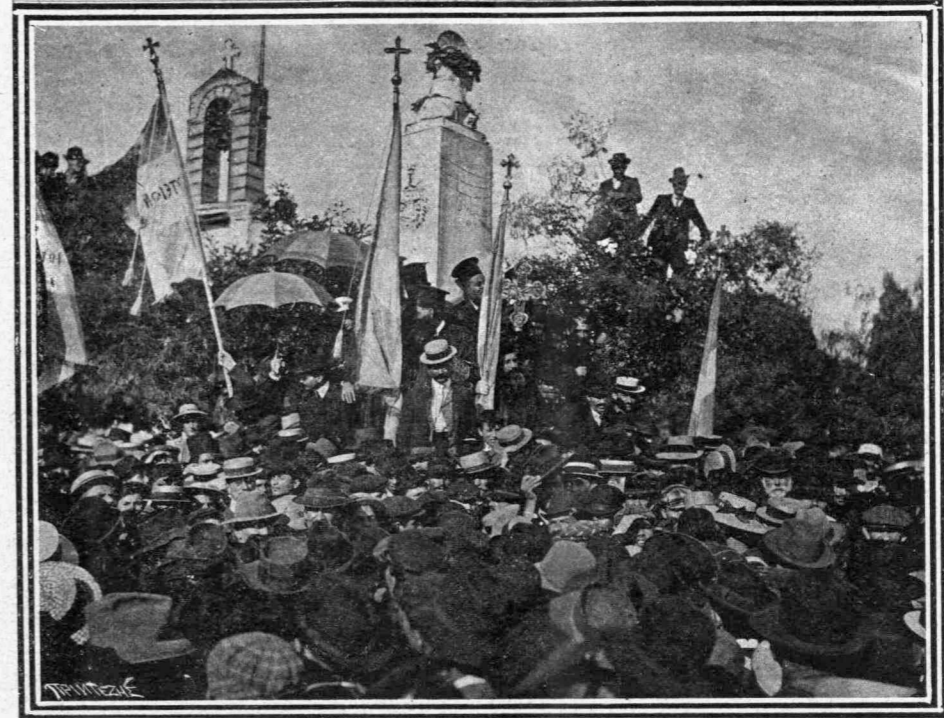
Ἐνα αἶσθημα ἐκμηδενισμοῦ, κάτι ποῦ κάμνει
νὰ ξεχνᾷ ὁ καθεὶς τὴν ἀτομικότητα του, τὸ ἐγώ
του, τὸ εἶναι του μὲ καταλαμβάνει κάθε φορὰν
ποῦ ἔρχομαι εἰς τὸ Παρίσι καὶ νομίζω ὅτι θὰ
εἶχα τὸ αἶσθημα αὐτὸ καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσω
πάντοτε ἐκεῖ. Ποτέ μου καὶ πουθενά ἄλλοῦ δὲν
παραμελῶ τόσον τὴν ἐνδυμασίαν μου καὶ δὲν ἐ-
ξέρχομαι μὲ περισσοτέραν ἀδιαφορίαν ὅσον ἐδῶ.
Μέσα εἰς τὴν τόσον ἑτερογενῆ ἀνθρωπίνην μά-

ζαν εἶμαι ἓνα μόριον, ἓνα σημεῖον κινούμενον,
κάτι ὡς ἓνα ἀπὸ τὰς χιλιάδας τὰ μικροπλά-
σματα ποῦ κυκλοφοροῦν γύρω μας καὶ εὐρίσκον-
ται εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὴν τροφὴν μας, χωρὶς
νὰ τὰ ἀντιλαμβάνωμεθα. Ἄσυνειδήτως, ὀρμεμ-
φύτως, χρησιμεύω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ νὰ προσθέτω
μίαν σταγόνα ἐλαίου εἰς τὴν γιγάντειον κινή-
τηριον μηχανήν, ἢ ὅποια κατοβροχθίζει τόσον
πλούτον, ἀπορροφᾷ τόσα ἑκατομμύρια καὶ δίδει
τὰ σκῆπτρα τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου
εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ ὁ Βεδουῖνος ποῦ κάθεται
εἰς τὸ πλάι μου μὲ τὴν βάρβαρον γλῶσσαν του
καὶ ὁ Ἀμερικανὸς μὲ τὰ ἑκατομμύριά του καὶ ὁ
ὁ κόσμος ὅλος ποῦ κυκλοφορεῖ κάθε στιγμὴν εἰς
τὰ boulevards αὐτά, ὅλον τὸν χρόνον ἔκαμαν
τὰς οἰκονομίας των. ἠῤῥησαν τὰς ἀποταμιεύσεις
των, ὑπέστησαν μικρὰς στερήσεις, ἐθυσίασαν
συμφέροντα, ἔδεκάτισαν κεφάλαια, ἀπεχαιρέ-
τησαν ἴσως τὸ μόνον χιλιόφραγκόν των διὰ νὰ
τὸ προσφέρουν εἰς τὸν βωμὸν αὐτὸν τῆς κομψό-
τητος, καὶ τῆς χάριτος καὶ τῆς μόδας.

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ κάθονται καὶ χασμῶνται
καὶ ἀνοῦν εἰς τὰ μεγάλα καφφενοῦ, κάτω ἀπὸ
ἓνα μολυβένιον οὐρανόν, τοῦ ὁποῦ βλέπουν
μίαν στενὴν λωρίδα, ἢ ἀκούουν μὲ ἀηδίαν τὰ
ἀισχρολογήματα καὶ τὰς προτάσεις τοῦ ἐμπο-
ρίου τῆς σαρκός, καὶ ἀντὶ χάριτος καὶ κομψότη-
τος ποῦ ὠνειροπώλησαν βλέπουν νὰ περνᾷ ἀπ'
ἐμπρός των τακτικὰ καὶ συστηματικὰ ἢ χου-
δροειδῆς ἀκαλλαισθησία ὄλων τῶν λαῶν.

Διότι συμβαίνει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅλα
τὰ περισσεύματα καὶ ἡ ἀπόλητη σαβούρα τῆς
μόδας νὰ ἐκτίθεται ὡς τελειτῶν crī καὶ νὰ
πωλεῖται τοὺς μῆνας αὐτοὺς εἰς τοὺς ἐπαρχιώ-
τας καὶ τοὺς ξένους. Συμβαίνει ἀκόμη νὰ δη-
μιουργεῖται εἰδικὴ μόδα καὶ εἰδικὰ εἶδη διὰ
τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι πλημμυροῦν τὰ μεγάλα
μαγαζιὰ καὶ ἀφήνουν καὶ τὸ τελευταῖον των
λεπτὸν ἀκόμη διὰ πράγματα ἄχρηστα, ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον, καὶ περιττά.

Ἡ ἔλλειψις ἄλλως τε τῆς κομψότητος καὶ
τῆς χάριτος σας παρακολουθεῖ παντοῦ. Εἰς τὴν
Grande Opera τὰ ἀταίριαστα χρώματα γρον-
θοκοποῦνται καὶ τὰ décolletés τῶν χουδρογερμα-
νίδων ἐκτίθενται εἰς ἀνταγωνισμόν μὲ τοὺς ξη-
ροὺς καὶ γωνιώδεις σκελετοὺς τῶν Ἀγγλίδων.
Διότι κανεὶς λαοῦ ὁ καλὸς καὶ κομψὸς κόσμος
ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτὸν του δὲν καταδέχεται νὰ
εὐρίσκειται εἰς τὸ Παρίσι τὴν ἐποχὴν αὐτὴν. Γι'
αὐτὸ καὶ κανένας μεγάλος artiste δὲν παίζει εἰς
τὰ μεγάλα θέατρα ποῦ ἀρχίζουν τὰς παραστά-
σεις των ἀπὸ τὴν 1ην 7)βρίου. Εἶναι τὰ δεύ-
τερα νοῦμερα, ὡς λέγουν ἐκεῖ, διὰ τὰ ὅποια ὁ
ξένος κόσμος ἀκριβοπληρώνει τὰς θέσεις του,

Ἡ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΥ ΕἰΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

σὰν νὰ πρόκειται περὶ καλλιτεχνικῶν ἀστέρων
πρώτης γραμμῆς.

Οἱ πρῶτοι κάμνουν loutures ἢ παίζουν εἰς
μεγάλας λουτροπόλεις. Ἡ Rejane ἔπαιζεν εἰς
τὴν Βραζιλίαν καὶ ἡ Jane Hading εἶχε θέατρον
κλειστόν. Ἡ Simone ποῦ ἐπαίχθη διὰ πεντα-
κοσιωστὴν φορὰν εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον, παί-
ζεται ἀπὸ ἠθοποιούς ἀγνώστους, τοὺς ὁποῖους οἱ
ἀπλοῖκοί, ὅσοι δὲν ἐδιάβασαν τὰ προγράμματα
ἢ ὅσοι δὲν εἶδαν καλλιτέρας ἐκλαμβάνουν διὰ
πρώτους.

Βεβαίως τὸ σύνολον τῆς παραστάσεως καὶ
μὲ τὰ δεύτερα ἀκόμη πρόσωπα εἶναι κάτι ἐντε-
λὲς καὶ ἀρμονικόν. Δὲν εἶναι ὅμως περιφρόνη-
σις καὶ ἐν εἶδος ἀσεβείας πρὸς τοὺς ξένους ἢ
ἐντελὲς ἔκλειψις τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν,
οἱ ὅποιοι ἐπιφυλάσσουν τὰς γοητείας τῆς Τέχνης
των μόνων διὰ τὸ γνησίως Παρισίνων κοινόν!
Καὶ οἱ καῦμένοι οἱ ξένοι ποῦ ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ
τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος διὰ νὰ ἀπολαύ-
σουν καλὸν θέατρον, καὶ νὰ δροσίουν τὰ πνεύ-
ματα καὶ τῆς ψυχῆς των εἰς τὸν ἐκπολιτιστι-
κὸν βωμὸν τῆς μεγάλης τέχνης, δὲν ἔχουν δί-
καιον νὰ ἀπογοητεύονται ἀπὸ τὸ ἐπαρχιωτικόν

καὶ κοσμοπολιτικὸν Παρίσι, τὸ ὁποῖον, διαφεύ-
δει τὰ τόσα των ὄνειρα καὶ καταστρέφει τοὺς
εὐγενεστέρους των πόθους!

K. PAPPEN

ΔΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Δὲν εἶναι τὸ οἰκοκυριὸ ἢ μόνη ἐργασία εἰς τὴν
ὁποίαν μία οἰκοδέσποινα πρέπει ἀποκλειστικῶς
νὰ καταγίνεται. Ἡ πρὸς τὸν σύζυγον μέριμνά
της εἶναι ἐξ ἴσου σπουδαία καὶ ἡ φροντίς τοῦ
νὰ τοῦ φαίνεται εὐχάριστος πρέπει νὰ τὴν ἀ-
πασχολῆ περισσότερον ἀπὸ κάθε οἰκιακὴν ἐρ-
γασίαν. Μερικαὶ γυναῖκες τῶν ὁποίων ἢ οἰκοκυ-
ροσύνη φθάνει μέχρις ὑπερβολῆς εὐρίσκουν
πολὺ ἄδικον καὶ παράδοξον πῶς ἄλλαι γυναῖ-
κες, αἱ ὁποῖαι δὲν παραβάλλονται μὲ αὐτὰς
κατὰ τὴν φιλεργίαν καὶ τὴν οἰκοκυρωσύνην, ἀγα-
πῶνται ἀπὸ τοὺς ἄνδρας των πολὺ περισσότε-
ρον ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἰδίας. Τοῦτο εὐκόλως ἐξη-
γείται. Ὁ ἀνὴρ καὶ ἐν γένει ἢ ἀνθρωπίνη φύ-
σις κλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

φαιδρότητα. Δυνατόν μία γυνή να μη είναι φιλόπονος ὅσον μία ἄλλη, δυνατόν να μη ἔχη ὅλα τὰ προσόντα τελείας οἰκοκυράς, ὅταν ὅμως εἶναι φαιδρά, γελαστή καὶ γνωρίζη τὴν τέχνην να ἐπιδεικνύη τὰς χάριτάς της εἰς τὸν ἄνδρα της ἐν γένει δὲ εἰξεύρει να τὸν μεταχειρισθῆ, εἶναι κατὰ πολὺ προτιμότερα ἀπὸ μίαν ἄλλην, ἢ ὅποια δὲν εἶναι τίποτε ὅταν τὴν βγάλῃ ἀπὸ τὸ οἰκοκυριό της. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι, ὅταν ἀντιληφθῶν τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ἀνδρὸς, προσπαθοῦν μετὰ κάθε τρόπον να καταστρέψουν αὐτήν. Μεταχειρίζονται κάθε μέσον να κατορθώσουν να βγάλουν τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον, καὶ διὰ διαβολῶν ἀκόμη προσπαθοῦν να δημιουργήσουν ἔριδας μεταξὺ τῶν συζύγων. Ἡ γυνὴ τότε πρέπει να ἔχη τὴν δύναμιν να μένη ἀπαθὴς εἰς κάθε τι, ὅπου θὰ τῆς εἴπουν διὰ τὸν ἄνδρα της καὶ να ἐξαντλῆ κάθε προσπάθειαν διὰ να ἀνακτήσῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν της.

Καριστὰ διὰ τῆς φαιδρότητός της τὴν εἰς τὸν οἶκον διαμονὴν τοῦ εὐχάριστον καὶ τοῦ ὑπενθυμίζη μετὰ καλὸν τρόπον τὰ καθήκοντά του, ὅποταν ἐπιτυχῶς τὸ ποθούμενον δι' αὐτὴν ἀποτελέσῃ, ἐνῶ τῶν κακοβούλων τὰ σχέδια ἀποτυ-

χάνουν. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἢ γυνή, ἐὰν δὲν εἶναι καὶ τόσο φιλόπονος, ἐὰν δὲν εἶναι καὶ φιμισμένη οἰκοκυρά δὲν πειράζει τὸν σύζυγόν της δὲν τὸν μέλλει, ἀρκεῖ ὅτι τοῦ δίδει τὴν εὐτυχίαν, ἀρκεῖ ὅτι τὸν ἔχει εὐθυμον καὶ τὸν κάμνει να ἀγαπᾷ τὸ σπῆτι του καὶ πρὸ πάντων τὴν ζωὴν του. Αὐτὸς ὁ τρόπος εἶναι πολὺ ἀσφαλέστερος να φέρῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἓνα ἀνδρόγυνον παρὰ ἐὰν ἢ γυνὴ ἀφίση ν' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά της καὶ να ρυτιδωθῆ τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ τὰς βαναύσους ἐργασίας της εἰς τὰς ὁποίας χάριν οἰκοκυρωσύνῃς καταγίνεται. Διὰ τὴν γυναικα εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητον καθήκον να διατηρῆ τὴν νεότητα καὶ ἀνθηρότητα της, να περιποιῆται τὴν ἐνδυμασίαν της, να εἶναι καθαρά καὶ φιλόκαλος καὶ εἰς τοὺς στολισμούς της καὶ εἰς τὴν διασκευὴν τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ γυνή, ἢ ὅποια δὲν ἠξεύρει να μειδιά, ὅσον θέλει ἄς ἐργάζεται, ὅσον θέλει ἄς κοπιᾷ διὰ τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδιά της, ὅταν θεωρῆ τὰς ἐργασίας αὐτὰς ὡς καθήκον καὶ ὄχι ὡς εὐχαρίστησιν, γρήγορα θὰ ἰδῆ ὅτι ἐστερήθη τὸ μεγαλύτερον θέλητρον τῆς ζωῆς, τὴν χαράν. Μὴ οἰκοκυρεύεσθε μέχρις ὑπερβολῆς, ὥστε να μὴ σὰς μένη καιρὸς να φροντίζετε καὶ διὰ τίποτε

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΓΕΥΙΕ

ΤΗΣ CARMEN SYLVA

Νέους καὶ πάλιν θριάμβους τῆς μικρᾶς ἐρασιτέχιδος Μαρίας Βαλσαμάκη ἀναγράφουν αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες. Εἰς τὸν ἥλιον τῶν Παρισίων ἐδημοσιεύθη παρά τινας ἀνταπόκρισις μετὰ τὴν ὑπογραφήν Laval, τὴν ὅποιαν μεταφέρομεν σήμερον, ὑπερήφανοι διότι χάρις εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν τῆς μικρᾶς Ἑλληνίδος, τὴν ὅποιαν καὶ αἱ Ἀθηναὶ ἐχειροκρότησαν πρὸ δύο ἐτῶν, τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἀναγράφεται μετὰ τόσα ἐνθουσιώδη ἐγκώμα. Ἴδου ἢ ἀνταπόκρισις τῆς Γαλλικῆς Ἐφημερίδος:

Εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Σινάια ἢ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας ἔδωκεν ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ θρόνου, τοῦ πρίγκηπος Καρόλου τοῦ II. Μία κωμωδία εἶχε γραφῆ ἐπιτηδῆς παρὰ τοῦ ρωμούνου ποιητοῦ Καρατζᾶ, ἢ ὅποια ἐπαίχθη ἀπὸ τὸν πρίγκηπα καὶ τοὺς φίλους του Μετὰ τὴν κωμωδίαν, ἢ ὅποια ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀνακτόρου, ἢ μικρὰ Μαρία Βαλσαμάκη τῆς ὁποίας τὸ πρόωρον ἄλαντον ἔχει τσάκις χειροκροτηθῆ εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς συγκεντρώσεις τῆς δουκίσσης de Bohain καὶ τῆς « de Romains ἀπήγγειλε θαυμασίως μεταξὺ ἄλλων ποιημάτων: «Τὰ χρώματα τοῦ Μικροῦ Ἰνφλου» τοῦ δουκίσσης d' Uzès καὶ τὴν «Mirelle» τοῦ Jean Bameun. Ἡ ἐνδεκαετής αὐτὴ μικρούλα ἐνέπνευσε τοιαύτην συγκίνησιν εἰς τὸ ἀκροατήριον της μετὰ τὴν θαυμασίαν ἀπαγγελίαν της, ὥστε να προσκαλέσῃ τὰ ἀκράτητα δάκρυα τῆς βοσιλίσσης, ἢ ὅποια τὴν ἐφίλει κατ' ἐπανάληψιν καὶ τὴν ὠνομαζε μικρὸν γευιέ.

Τὴν ἀπαγγελίαν διεδέχθη χορὸς τὸν ὅποιον ἤνοιξεν ἢ πριγκήπισσα Ἐλισάβετ, θυγάτηρ τοῦ διαδόχου, θαυμασία εἰς τὸ ἀπλούστατον λευκὸν φόρεμά της, τὸ ἐπικρατοῦν χρῶμα τῆς ἐνδυμασίας ὄλων τῶν νεαρῶν προσκεκλημένων....

Αἱ ἑορταὶ τῆς Σινάιας, τὰς ὁποίας διοργανοῦν ἢ ὑπέροχος ἐστεμμένη ποιήτρια Κάρμη Σύλβα εἶναι μία ἀπόλαυσις, εἰς τὴν ὅποιαν συμμετέχουν πολλοὶ Γάλλοι. ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος, παρουσιαζόμενοι πρὸς τὴν Μεγαλειότητά της, ἢ ὅποια γνωρίζει πόσους ἀφωσιωμένους θαυμαστάς ἀριθμῆ μεταξὺ μας.

ἄλλο. Οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν ἰδίως τὴν χάριν καὶ εὐφυίαν καὶ εὐχαρίστως δέχονται να σύρονται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν μύτην, ἀπὸ μίαν γυναικα. ἢ ὅποια ἔχει τὰ χαρίσματα αὐτά. Ἐνθυμείσθε πάντοτε ὅτι οἱ ἄνδρες ὑπακούουν μόνον εἰς τὰ λόγια, ὅπου τοὺς λέγονται μετὰ γλυκύτητα καὶ ὄχι εἰς τὸν αὐστηρὸν τρόπον, εἰς τὰ γελαστὰ μάτια καὶ ὄχι εἰς τὰ θυμωμένα.

Σοβαρὸν ἐπίσης καθήκον εἶναι διὰ τὴν γυναικα να προσέχη να μὴ παραμελῆ τὸν ἄνδρα της χάριν τῶν παιδιῶν της Ὑπάρχουν περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ πατέρας πρέπει να ὑποχωρῆ χάριν τῶν τέκνων του· τούτο εἶναι καθήκον του ὡς πατρός, ἢ γυνὴ ὅμως διὰ κανένα λόγον δὲν πρέπει να παραμελήσῃ τὸν ἄνδρα της.

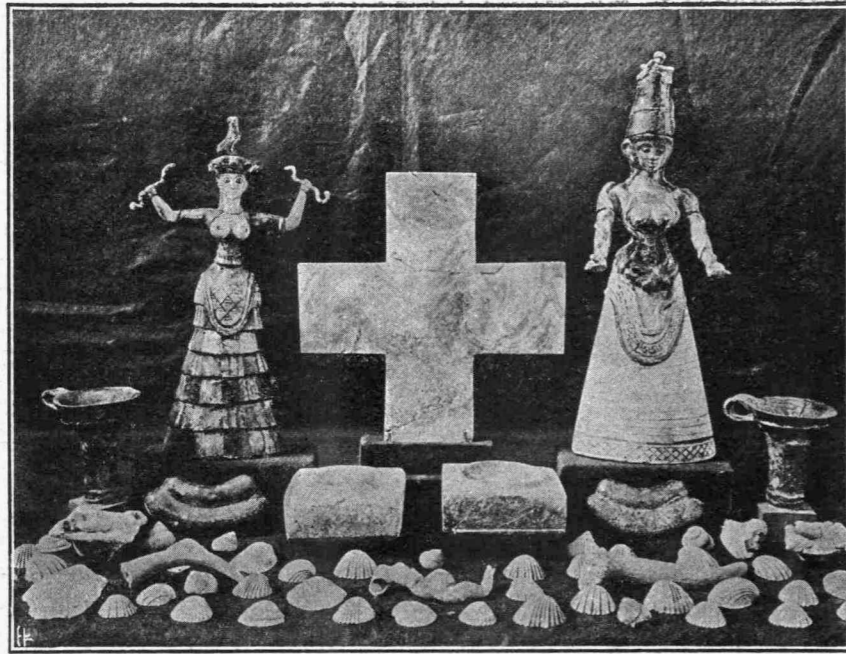
Ἐὰν ληφθῆ ἀνάγκη ἔστω καὶ να τὸν χωρισθῆ δι' ὀλίγον χάριν τῶν παιδιῶν της, πρέπει να προσπαθῆ καὶ ἀπὸ μακρὰν ἀκόμη να τὸν φροντίζη, να τοῦ παρέχη κάθε δυνατὴν εὐχαρίστησιν, μεριμνῶσα καὶ ἀπὸ μακρὰν διὰ τὴν εὐτυχίαν του· διότι ἐὰν ἐπιδοθῆ ὀλοκληρὸς εἰς τὰ τέκνα της καὶ παραμελήσῃ ἐντελῶς τὰ καθήκοντά της ὡς συζύγου, ἢ συμπεριφορὰ της αὐτῆ θὰ ἐπηρεάσῃ πολὺ τὴν εὐτυχίαν της καὶ δὲν πρέπει να δυσανασχετήσῃ ὅταν ἔλθῃ καιρὸς, ὅπου θ' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἢ ἀγάπη τοῦ ἀνδρός της ὀλιγοστευσε ἀπὸ ἑλλειψιν ἰδικῆς της στοργῆς.

Ἡ γυνὴ πρέπει ν' ἀναλογίζεται τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὅποιον τὰ παιδιά της θὰ μεγαλώσουν καὶ δὲν θὰ ἔχουν τὴν ἀνάγκην τῆς προστασίας της. ἀναγκαστικῶς δὲ θὰ τὰ χωρισθῆ. Κατὰ τὸν καιρὸν λοιπὸν ἐκείνον, ἐὰν ἐφέρετο πρὸς τὸν σύζυγον της καθ' ὅλον τὸ παρελθὸν διάστημα μετὰ ἀγάπην καὶ φρόνησιν, θὰ ἰδῆ ὅτι θ' ἀρχίσῃ δι' αὐτὴν καὶ τὸν ἄνδρα τὸν ὅποιον ἀγάπησε, πάντοτε δευτέρα σελήνη τοῦ μέλιτος. Ἀξίζει ἀληθῶς τὸν κόπον να φροντίζῃ κανεὶς διὰ τὴν δευτέρα αὐτὴν περίοδον τοῦ συζυγικοῦ, βίου κατὰ τὴν ὅποιαν ἢ ἀγάπη γίνεται σταθερὰ καὶ ἤρεμος καὶ προξενεὶ εὐτυχίαν ἀξίαν πάσης θυσίας. Μὴ λοιπὸν διακινδυνεύετε να χάσητε αὐτὴν ὡς σύζυγοι.

Μονεμβασία

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Π. ΡΙΤΣΟΥ

ΙΕΡΟΝ ΚΝΩΣΟΥ.—Η ΘΕΑ ΤΩΝ ΟΦΕΩΝ (Εικών Έλλ. Έκδ. Έτ.)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἡ Ἀσπασία, αἱ μαθήτριά καὶ ὁ Σωκράτης.

Σωκράτης. Λοιπὸν σήμερον θὰ διδάξης σύ, ὦ Ἀσπασία; Βλέπεις πόσον ἐνωρίτερα τοῦ συνήθους ἦλθα, ἀπὸ φόβον, μήπως χάσω καὶ μίαν λέξιν ἀπὸ τὰ γοητευτικὰ καὶ ὠραία πράγματα, ὅπου θὰ εἰπῆς.

Ἀσπασία. Δὲν διδάσκω ἐγώ, ἀλλὰ διηγούμαι μόνον φίλε, ὅ,τι γνωρίζω καὶ ὅ,τι ἔμαθα.

Ἡρώ. Τὸ θέμα εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ θὰ ἔχωμεν νὰ κρίνωμεν μεταξὺ τῆς διδασκαλίας ἐνὸς σοφοῦ καὶ τῆς διηγήσεως τῆς εὐφυστέρως γυναικὸς τῆς Ἑλλάδος. Λοιπὸν μὴ χάνωμεν καιρὸν.

Ἀσπασία. Ἐμαθὲν ὅτι προχθὲς κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ὠμίλησες περὶ τῆς Σαπφούς, ὦ φίλε. Δὲν εἰζεύρω διατὶ μὲ ἐστέρησες τῆς χάριτος νὰ ἀκούσω ὑμνουμένην μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν θαυμάζω ἀπὸ μικρὸν παιδί, καὶ τὰ ἄσμεκτα τῆς ὁποίας θεωρῶ καὶ θεώρησα πάντοτε, ὡς τὰ καλλίτερα δείγματα μιᾶς ποιητικῆς μεγαλυφύτας.

Ἴδου διατὶ θὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ σήμερον περὶ τῆς Σαπφούς. Τὰ κενὰ τὰ ὁποῖα θὰ παρουσιάσῃ ἢ διηγήσις μου θὰ συμπληρώσῃς σύ βεβκίως, ὁ ὅποιος θὰ τὴν ἔκρινες μὲ τὴν συνήθη μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἀντίληψίν σου. Αἱ γυναῖκες εἴμεθα

ἴσως ἀκαταλληλότεραι νὰ κρίνωμεν. Ὁ ἐγώ-σμός μου...

Σωκράτης. Τὸ μάθημα εἶναι δριμύ, Ἀσπασία, ἀλλὰ δίκαιον. Κανὲν κκκόν, εἴτε σκέψις, εἴτε λόγος, εἴτε πρᾶξις, δὲν μένει ἀτιμώρητον. Δικαίως λοιπὸν πάσχω καὶ ὑποτάσσομαι....

Ἀσπασία. Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν Σαπφώ: Γειτονικὴ ὅπως εἶναι αἱ πόλεις μας ἔχουν πολλὰ τὰ κοινὰ καὶ ἐπηρεάζουν πολὺ τὸν χαρακτῆρα μας καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πνεύματός μας. Ἡ Λέσβος, ὅπως καὶ ἡ Ἐφεσος καὶ ἡ Μίλητος εἶναι τόποι χάριτος, ἡδονῆς, ἀπολαύσεως.

Ἡ φύσις μὲ τὰ κάλλη τῆς, μὲ τὴν γλυκύτητα καὶ ἀρμονίαν τοῦ περιβάλλοντος εἶναι κἄτι μουσικόν, εὐθυμον, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὴν ψυχὴν εἰς διαρκῆ μέθην τῶν αἰσθήσεων.

Δι' αὐτὸ αἱ γυναῖκες τῶν τόπων ἐκείνων διαφερομένης ἀπὸ τὰς ἐδῶ γυναῖκας, καὶ δι' αὐτὸ οἱ ἄνδρες μας εἶναι τόσοι πρᾶτοι καὶ ποιητικοὶ καὶ ἐπιρροεῖς εἰς τὸν ἔρωτα. Μέσα εἰς ἓνα τέτοιο περιβάλλον ἐγεννήθη ἡ Σαπφώ. Μαρὸ τὴν ἀπεκοίμιζεν ἡ μουσικὴ τοῦ Τερπάνδρου καὶ κοριτσάκι ἐμεγάλωσε μὲ τὰ δημοτικὰ τραγούδια, τὰ ἀπλᾶ καὶ χαριτωμένα, ποῦ μοιάζουν ὅσαν τὸ ρυάκι τὸ δροσερὸ ποῦ βγαίνει ἀπὸ μια μεγάλην πηγὴν τῆς φύσεως.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Ἡ ποίησις ἐκεῖ δὲν εἶναι Τέχνη. Εἶναι ἡ ὀμιλία ἢ φυσικὴ τῆς καρδιάς ποῦ χύνεται ἄν χεῖμαρρος μὲ λόγια ἀρμονικὰ τονισμένα μόνων, ὅπως τὸ κελάδημα τοῦ πουλιοῦ, τὸ μουρμούρισμα τῶν δένδρων καὶ τῆς θάλασσης τὸ γεμάτο μυστήριον βογγητό. Ὅλοι γεννῶνται ἐκεῖ ποιηταί, ποιὸς ὀλίγο ποιὸς πολὺ. Μέσα λοιπόν, εἰς τοὺς πολλοὺς ἐγεννήθη καὶ ἡ Σαπφώ, ἀρχοντοπούλα ἀπὸ μεγάλης οἰκογένειας μὲ ἀδέλφια ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀριστοκράτας τῆς νήσου, μὲ πλούτη καὶ τιμὰς καὶ ὠραιότητα.

Ὡς κόρη καὶ ὡς μητέρα ἡ Σαπφὼ δὲν ἔδωκε ποτὲ ἀφορμὴν νὰ τὴν κακολογήσουν. Τὸ πνεῦμα τῆς καὶ ἡ μόρφωσις τῆς τὴν ἀνέδειξαν εὐθὺς ἀπὸ τὴν νεότητά τῆς καὶ ἡ ἀνάμιξις τῆς εἰς τὴν πολιτικὴν, τῆς ἐδημιούργησε πολιτικούς ἐχθρούς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Πιπτακόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξώρισεν εἰς τὴν Σικελίαν μὲ τοὺς ἄλλους ἐξοριστοὺς ἀριστοκράτας τῆς νήσου.

Πρὸ τῆς ἐξορίας τῆς ἔγραψε ποιήματα ὠραία, τὰ ὁποῖα ἐθαυμάζοντο ἀπὸ ὅλους. Τὰ ἦθη τῆς ὅμως ἦσαν τόσο ἀυστηρά, ὥστε ὁ σύγχρονος καὶ ποιητικὸς ἀντίπαλός τῆς ποιητῆς Ἀλκαῖος, νὰ τῆς γράφῃ εἰς περισωθέντας στίχους τοῦ.

Ἄγνη Σαπφῶ, μὲ τὰ μενεξεδένη τὰ μαλλιά μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο καὶ ἔχω νὰ ποῦ ἄν μὲ δὲν μ' ἀφίνει ἢ ντροπῆ. . . .

Καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπαντᾷ :

Ἄν τὰ καλὰ καὶ τὰ ὄμορφα ποθοῦσες, κ' ἡ γλῶσσα σου λόγια κατὰ δὲν μελετᾷ τὰ μάγουλα σου δὲν θὰ σκέπαζε ἢ ντροπῆ καὶ θάλασσα εἰλικρινῆ τὴν σκέψη σου.

Τόσον δὲ τὰ ἦθη τῆς ἦσαν ἀμεμπτα, ὥστε νὰ γράφῃ στίχους ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Χαράξου, ὁ ὁποῖος εἶχε ξετρελλαθῆ μὲ τὴν εἰσαίτησαν Ροδόπην, ἡ ὁποῖα τοῦ διέφθειρεν ὡς λέγει ἡ ποιήτρια καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν περιουσίαν.

Μελπομένη. Εἰς αὐτὸ συμφωνεῖ καὶ ὁ Σωκράτης, Ἀσπασία.

Ἀσπασία. Καὶ εἰς τὸ ὅτι ὁ ὠραῖος Φάων ἦτο φανταστικὸν πρόσωπον, ὅπως καὶ τὸ ἄλμα τῆς ἀπὸ τὸν βράχον τῆς Λευκάδος.

Σωκράτης. Βεβαίως. Εἰς ἐξέρω ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης καὶ οἱ σατυρικοὶ μας ἀπὸ στίχους μερικούς, γραμμένους μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῶν μεγάλων ποιητῶν, ἔκριναν καὶ ἐσατύρισαν τὴν Σαπφῶ. Ἐνας Ἀθηναῖος, ὁ ὁποῖος ἔζησεν εἰς τὸ στενὸν καὶ περιωρισμένον περιβάλλον τῆς ἀναπτύξεως τῶν γυναικῶν τῶν Ἀθηναίων, δὲν ἤμποροῦσε νὰ φαντασθῆ γυναῖκα ἔντιμον, ἢ ὁποῖα ἔγραφε τόσο περιπαθῆ ποιήματα εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἀσπασία. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι ἀμείλικτοι διὰ τὰς γυναῖκας ποὺ καὶ νὰ ὀμιλήσουν καὶ νὰ περὶ ἔρωτος τολμοῦν. Ἐνῶ ἡ Σαπφὼ εἶναι ἴσως ἡ μόνη ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποιητὰς, ἡ ὁποῖα ἔγραψεν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡρώ. Εἰς ἐξέρω τὰς Σαπφούς νὰ νὰ μὰς εἰπῆς ;

Ἀσπασία. Τὰ ἐρωτικά τῆς τραγούδι εἶτρα γουδοῦσαν νεοὶ καὶ νέες εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ ἔμειναν καὶ θὰ μείνουν ὡς τὰ περιπαθέστερα καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα δημοτικὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ποῦ καὶ καίομαι

Ἄμὲ βασανίζει ὁ ἔρωτας, τέρας ἀνίκητο

Ἄ' Ὀπου δαμάζει τὰ κορμιά μὲ γλύκες καὶ μὲ [πικρὸς

Ἄ' Ὀ ἔρωτας τραντάζει τὴν ψυχὴ μου,

Ἄ' Ὀπως τραντάζεται ἡ δρυς ἀπ' τοῦ βουνοῦ [τὸν ἀνεμο.

Κλειώ. Τί δύναμις ! Εἶπε μας κ' ἄλλα :

Ἀσπασία.

Μὲ τοὺς θεοὺς ἴσος μοῦ φαίνεται

Ἐκεῖνος ποῦ ἔμπρός σου κάθεται

Κι' ἀπὸ κοντὰ ἀκούει τὴν φωνὴ σου τὴ γλυκαῖα

Τὸ γέλοιο σου τ' ἀγαπητό,

ποῦ λύνει τὴν καρδιά μου εἰς τὸ στήθος μου.

Εὐθὺς ποῦ ἡ ματιά μου σ' ἀντικρύση

ἢ φωνὴ μου χάνεται

ἢ γλῶσσα μου στεγνώνει

φωτιάς ἀνατριχίλα τρέχει εἰς τὸ σῶμα μου

τὰ μάτια μου θαμπόνοιν καὶ τ' αὐτὰ βομβοῦν

Ἰδρῶς μὲ περιχύνει τρέμω σύσσωμα

Τὸ χρῶμα μου τὸ ξηρὸ χόρτο μοιάζει

Κι' αἰσθάνομαι ἄν νὰ πεθοῖνω . . .

Μελπομένη. Μὰ δὲν εἶχαν κ' ἄδικα νὰ τὴν φαντασθοῦν ἰέρειαν τοῦ ἔρωτος, ὅστερ ἀπὸ τὸ πάθος αὐτό. . .

Ἀσπασία. Ἦμπορεῖ μία γυναῖκα τιμὰ νὰ αἰσθάνθῃ ὅλα αὐτὰ καὶ διὰ τὸν μνηστῆρα τῆς, ὅταν ὑπανδρεύεται μὲ ἔρωτα, ὅπως ὑπανδρεύονται ἐκεῖ κάτω αἱ γυναῖκες. Ἐπειτα ἡ Σαπφὼ ἔγραφε στίχους δι' ὅλους, κατὰ παραγγελίαν, εἰς τὴν ἐποχὴν μάλιστα ὅπου ἔγραφε διὰ νὰ κερδίξῃ χρήματα, μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀπὸ τὴν ἐξορίαν καὶ τὴν δήμευσιν τῆς περιουσίας τῆς.

Καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐπιθαλάμια καὶ οἱ ὑμέναιοί τῆς εἶναι τόσο πολλοὶ καὶ τόσο χαριτωμένοι.

Μελπομένη. Εἶναι λοιπὸν πολλὰ καὶ εἰς τὰς ξεις χωρισμένα τὰ ποιήματά τῆς ;

Ἀσπασία. Ἐννέα βιβλία, διηρημένα εἰς ὕμνους, εἰς ἐπιθαλάμια, εἰς ἐλεγεία. Ὁ ὕμνος τῆς πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, ποῦ μεταφέρουν ὅλοι οἱ μεταγενέστεροί τῆς εἰς τὰς ἀνθολογίας τῶν,

ὡς ἀληθινὸν ἀριστούργημα, εἰναί ἴσως τὸ ὠραιότερον ποῦ ἔχει γράψῃ καὶ περικλείει εἰς τοὺς ὀλίγους στίχους τοῦ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς τέχνης, τῆς λεπτότητος, τῆς κομψότητος καὶ τῆς γλυκαίας συγκινήσεως τοῦ ἔργου τῆς ποιητρίας.

Κλειώ. Εἶπέ μας το, Ἀσπασία, ἀπάγγειλε το σὺ μὲ τὴν ὠραῖαν φωνὴν σου.

Ἀσπασία. Θὰ προσπαθῆσω νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ :
Κόρη τοῦ Δία, Ἀφροδίτη ἀθάνατη
Θεὰ τοῦ θρόνου τοῦ περιλαμπροῦ, σὴς πονη-
[ριὲς δεινῆ,

Μὴ τὴν καρδιά μου ἀφήσης, ἱκετεύω σε

Νὰ πῆσῃ ὦ θεὰ, εἰς συμφορὰς καὶ βάσανα.

Ἄκουσε τὴ φωνὴ μου σήμερ ὅπως ἄλλοτε

ὅπου μὲ συγκατάβασι γλυκαῖα

ἄφησες τὰ χρυσὰ παλάτια τοῦ πατέρα σου . . .

Κ' ἐπάνω ἀπ' τὴ γῆ τὴ σκοτεινὴ

Στὸ ἄρμα σου ζευξες δυὸ περισιτέρια ὄμορφα

ἄν ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὸν ἄπειρον αἰθέρα σ' [ἔφεραν

Κτυπῶντας τὰ φτερά τους βιαστικὰ

Κ' ἔφθασαν γλήγωρα στὴ γῆ. Καὶ σὺ, χαρι-
[τωμένη

Χαμογελῶντας μὲ τ' ἀθάνατα χεῖλάκια σου

Τί εἶχα ; μ' ἐρωτοῦσες καὶ γιατί σ' ἐκάλεσα ;

Καὶ τί ἢ καρδιά μου ἢ ἔξαλλη ποθοῦσε ;

Ἄποιδὸν νὰ κερδίσης θέλεις σὴν ἀγάπην σου ;

Ἄκαὶ ποιὸς νὰ πάσχη, ὦ Σαπφῶ μου, σ' ἔκαμε ;

Ἄἐκεῖνη ποῦ σὲ φεύγει θὰ σὲ ποθήσῃ γλήγωρα

Ἄκι' ὅπου ἀψηφᾷ τὰ δῶρα σου, καλλίτερα θὰ [δώσῃ

Ἄκαὶ θέλοντας καὶ μὴ θὰ σ' ἀγαπήσῃ

Ἄελα καὶ πάλι σήμερ, θεὰ,

καὶ σῶσε με ἀπὸ τὰ σκληρὰ τὰ βάσανα

Τρέξε, βοήθησέ με

Κι' ὅ,τι ποθεῖ ἢ καρδιά μου δῶσε μου.

Σωκράτης. Καὶ τῶρ παιδιὰ μου, κρίνετε πόσον ἀμαθὴς εἶμαι καὶ πόσον σοφὴ ἡ Ἀσπασία.

Μελπομένη. ὦ ! μὴ βιάζεσθε, δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Θὰ μὰς εἰπῆ καὶ ἄλλα τραγουδάκια τῆς Σαπφούς.

Ἀσπασία. Ἐνα ἐγκώμιον εἰς γαμβρόν, δίδει τὸ μέτρον τῆς ἀπλότητος, καὶ τῆς δυνάμεως τῶν στίχων τῆς, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν ὠμιλοῦσε διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἄσηκῶσατε τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ ψηλά

Ἄ' ὦ ὑμέναιε !

Ἄσηκῶστέ τὴν, μαστόροι

Ἄ' ὦ ὑμέναιε !

Ἄσὰν Ἄρης φθάνει ὁ γαμπρὸς

Ἄ' ὦ ὑμέναιε !

Ἄψηλότερος ἀπὸ ὠραῖον ἄνδρα

Ἄ' ὦ ὑμέναιε.

Σ Α Π Φ Ω

(ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τοῦ Βατικανοῦ)

Ἄλλοῦ πάλουν πάλιν ἐγκωμιάζουσιν τὴν νύμφην λέγει :

Ἄεἶν ὄμορφη ἄν ὄμορφος καρπὸς
Ἄποῦ κοκκινίζει σὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου
Ἄσὰν γλυκὸ μῆλο στὸ ψηλότερο κλαδί
Ἄκι' ὅσοι μαζεύαν μῆλα τὴν ἐξέχουσαν . . .

ἌΑ ! ὄχι ! Ἄλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν φθά-
[σουν σὶα ψηλά.

Σωκράτης. Ποῖα διαφορὰ μεταξὺ τῆς Σαπφούς σου καὶ τῆς ἰδικῆς μου. Σὺ μὰς ἔδωκες τὴν εἰκόνα τῆς μὲ τὰ ἄσματά τῆς, τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ ἤμπορεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ ἓνα ἀληθινὸν ποιητὴν. Καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ μάθουν τὰ ὠραῖα τραγουδάκια τῆς Σαπφούς καὶ θὰ μείνῃ ἢ ἀνάμνησις τῆς γεμάτη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιώδη θαυμασμόν τῶν στίχων τῆς.

Κλειώ. Ὅμολογῶ ὅτι σήμερον μόνον ἐνόησα ὅλην τὴν ἀξίαν τῆς Σαπφούς, διότι σήμερον τὴν ἔκρινα μόνη, ἐνῶ προχθὲς εἶχον πεισθῆ εἰς τὴν ἰδικὴν σου κρίσιν, ὦ διδάτκαλε !

Ἀσπασία. Καὶ ἡ ποίησις τῆς ἐντελῶς δημοτικὴ καὶ εἰς γλῶσσαν ἀπλὴν καὶ εὐκόλον, ὀμιλεῖ κατ' εὐθειαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν δεσμεύει. Δι' αὐτὸ ἡ Σαπφὼ θὰ μείνῃ ἢ ἀθάνατος καὶ μεγάλη ποιήτρια τῆς Λέσβου.

Ναυτικὰ ἢ Φιλάρχαιος.

ΣΤΙΣ ΔΟΞΕΣ

Ἡ Ἀσημίνα ἢ Ἀντριώτισσα πρὶν νὰ μῆθ' ἰδοῦται τὸ σπῆτι τοῦ Παναγιώτη Μαχαλά, ἠθέλησε νὰ κάμῃ ὀρθὰ κοφτὰ τὶς συμφωνίες της.

«Θὰ κάμῃ ὅλες τὶς δουλιές, ναί· θ' ἀκούῃ τὰ λόγια τῆς κυρίας της· θὰ δέχεται τὶς παραξενιές τοῦ κυρίου· θὰ εἶνε καθαρὴ, λιγόλογη καὶ τίμια. Μὰ· θὰ βγαίῃ στὸ παράθυρο συχνά· θὰ βγαίῃ καὶ στοὺς δρόμους συχνότερα.»

Συχνότερα στοὺς δρόμους! ἡ κυρία Μαχαλά ἀνησύχησε. Τί τὴν ἤθελε λοιπὸν; Δούλα θάμπασε ἢ κυρία; Ἄναψε, φουρκίστηκε· ἔβρισε τὴν Ἀστινομία, τοὺς δουλομεσίτες, τὴν ἐποχή μας. Θυμήθηκε τοὺς παλιούς καιροὺς ποὺ τὰ δουρικὰ στόμα εἶχαν καὶ μιλιὰ δὲν εἶχαν· ποὺ εὐχαριστιῶνταν σὲ ὅ,τι τοὺς ἔδινε κ' ἔλεγαν σπολλάτη. Κ' εἶπε ἀποδῶ κι ὀμπρὸς θὰ προτιμῆσθαι νὰ κάμῃ τὶς δουλειές μοναχὴ της· δὲν ὑποφέρεται!...

Ἡ γριά ὅμως ποὺ συντρόφεινε τὴν Ἀσημίνα, τὴν καταπράυνε. Δὲν ἄξιζε δὲ νὰ δίνῃ καὶ μεγάλη προσοχὴ στὰ λόγια τοῦ κοριτσιοῦ! Δὲν ἦταν ὅσο ἤθελε νὰ δείξῃ κακὴ· οὔτε περπάσα, οὔτε περιέργη ἦταν στ' ἀληθινά. Μόνου φαντασία εἶχε. Καὶ γιὰ τοῦτο τῆς ἄρεσαν οἱ συμφωνίες. Κάθε ὑποχρέωση τὴν θεωροῦσε μιὰν ἀλυσίδα στὸ λαιμὸ της, μιὰ καδένα, ὅπως τὴν ἔλεγε. Κ' ἤθελε νάχῃ ἀπ' αὐτὲς ὅσο μπορούσε λίγες καὶ μετρημένες ἀπάνου της. Αὐριο, σοὺ λέει, ξέρω τί γίνεται; Περνάει τὸ βασιλόπουλο, τὴ βλέπει καὶ τῆς λέει «πάμε!..» Τί θὰ εἰπῆς τότε τοῦ λόγου σου;

Ἡ κυρία Μαχαλά ξέσπασε ἀπὸ τὸ θυμὸ στὰ γέλοια.

—Μὰ τότε λοιπὸν εἶνε παλαβὴ! εἶπε.

—Ὅχι, κυρία· δὲν εἶνε παλαβὴ μὴ φοβάσαι. Ἐστ' εἶνε ὁ νοῦς της φτιασμένος· στὶς δόξες πάει. Μὰ γιὰ δουλειὰ καὶ γιὰ σπῆτι εἶνε μάνα! Καὶ—ποῦ εἶσαι οὔτε θὰ γυρέψῃ νὰ βγῆ ὄξω. Πάρ' τὴν καὶ θὰ ἰδῆς.

Ἡ κυρία Μαχαλά δὲν πείστηκε τόσο στὰ λόγια τῆς γριάς ὅσο στὴν ἀνάγκη. Ἦταν μικρομάνα, κρατοῦσε καὶ σπῆτι ἀνοικτό. Δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ κάμῃ ὅσα λέει κανεὶς ἀπάνου στὸ θυμὸ του. Τὴν κράτησε χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Τί ἀνεμο! Ἐνα δουρικὸ ποὺ κάνει τέτοιες συμφωνίες. θὰ εἰπῆ πῶς εἶνε γιὰ τὰ πανηγύρια. Ποιὸς ξέρει τί ξαδερφολοῖ καὶ κακὸ θὰ μπαϊνοβγαίῃ στὸ σπῆτι της! Κ' ἐπειδὴ ἡ κυρία Μαχαλά δὲν τὶς ἤθελε τέτοιες φασαρίες,

σκέφτηκε νὰ ὑπομονέψῃ ὡς ποῦ νάβρῃ τὴν καλύτερη. — Ἄμα τὴν εὔρω, δίνω τὰ παπούτσια στὸ χέρι τῆς σουρεκλεμές· συλλογίστηκε.

Μὰ τί παράξενο! Πέρασαν διὸ μῆνες καὶ ξέχασε τὴν ὑπόμνησίν της. Ὅχι τὴν ξέχασε δὲν τὴ χρειάστηκε καθόλου. Ἡ Ἀσημίνα ἀπ' ὅλες τὶς συμφωνίες της δὲν κύτταξε ὡς τώρα παρὰ ἐκείνες ποὺ ἐσύφερναν τ' ἀφειτικά της. Τὶς δουλιές, τὴν ὑπακοὴν, τὴν πᾶστρα, τὴ λιγολογία· τίς δικές της δὲν τὶς σκέφτηκε καθόλου. Οὔτε στὸ παράθυρο βγῆκε, οὔτε στοὺς δρόμους. Μόνου τὴν πρώτη Κυριακὴ ζήτησε νὰ βγῆ γιὰ νὰ συνάξῃ κάτι πράματα της. λέει. Ἡ κυρία Μαχαλά κούνησε τὸ κεφάλι Πάει! δὲ θὰ τὴν ξαναἰδῆ. Μὰ ἡ Ἀσημίνα γύρισε τὸ βράδι καὶ νωρὶς-νωρὶς μάλιστα. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸ πάτησε τὸ κατῶφλι. Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά! Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἔκαναν τὸ σταυρό τους. Ἄρχισαν ν' ἀνυπομονοῦν. Ἐπὶ τέλους πότε θὰ βγῆ ὄξω! στὸ παράθυρο τοῦλάχιστο πότε θὰ προβάλλῃ; Σχεδὸν ἐθύμωναν! Τὶ ἔκανε λοιπὸν τέτοιες συμφωνίες;

— Ἄκουσε, Ἀσημίνα. Αὐριο δὲ θὰ σὲ χρειαστῶ· τῆς εἶπε τ' ἀπομεσήμερο ἡ κυρία της. Ἐμεῖς θὰ λείψουμε ὅλη τὴν ἡμέρα. Μπορεῖς καὶ σύ, ἂν θές, νὰ πᾶς στὶς φίλες σου.

— Ἄ μπά, κυρία· δὲν ἔχω νὰ πᾶω τσιουθενά· δὲν ἔχω φίλες· ἀπάντησε ἀμέσως ἐκείνη.

— Σὲ καλὸ σου, κορίτσι μου! εἶπε μὲ ψυχονία ἡ κυρία. Ἐστ' πρὶν ἔρθῃς μᾶς ζάλισες μὲ τὸ ἔξω σου. Καὶ τώρα πῶς ἔγινε ἔτσι; Μὴν ἀρρώστησες; μὴ σοὺ συμβαίνει τίποτε;

— Ὅχι, κυρία. Μὰ βλέπεις ἀπὸ τότε ἄλλαξαν τὰ πράματα. Ποιὸν νὰ ἰδῶ ἔξω; τίποτ' ἄλλο νὰ μιλήσω; Ἐδῶ κάθουμαι καὶ τὰ λέω μὲ τὸν ἀρρεβωνιαστικὸ μου.

— Μὲ τὸν ἀρρεβωνιαστικὸ σου! Ποῦ τὸν ἤρῃς τὸν ἀρρεβωνιαστικὸ ἐσύ;

— Πῶς ποῦ τὸν ἤρῃς; Τάχα δὲν τὸ ξέρεις τοῦ λόγου σου; Τὸν ξέρεις.

— Ἐγώ;

— Ναί, τοῦ λόγου σου Μ' ἀφοῦ τὸν ἔχεις μὲς· στὴ σάλα!

Στὴ σάλα! Ἡ κυρία Μαχαλά πῆγε νὰ ξεφωνήσῃ. Ποτὲ δὲ φανταζότανε πῶς ἡ Ἀσημίνα θὰ τολμοῦσε νὰ μπᾶσῃ τὸν ἀρρεβωνιαστικὸ στὴ σάλα της. Στὴν κουζίνα, ναί· μὰ στὴ σάλα! Τέτοια αὐθάδεια δὲν τὴν περίμενε. Τὴν κύτταξε κατὰματα καὶ σύνωρα ὁ νοῦς της σκάλιζε νὰ μαντέψῃ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἀρρεβωνιαστικὸς, ποῦ τόσο ελεύθερα μπαϊνοβγαίνε σπῆτι της. Τόσον καιρὸ δὲ θυμότανε κανένα νὰ μιλάῃ μὲ τὴν Ἀσημίνα. Οὔτε σκαπανέα οὔτε πολίτη. Ἐτρεξε στὴ σάλα μὲ τὴν ἀπόφασιν

νὰ γκρεμοτσακίσῃ τὸν ἀκάλεστο γαμπρό. Τρομάρα του ὅποιος κι' ἂν ἦτανε! Ἄνοιξε τὴν πόρτα διάπλατα, χύθηκε μέσα, στὰ δόντια κρατώντας τὶς βρισιές, μ' ἐκείνες ποὺ θὰ ἔλουζε πατόκορφα τὸν ξένο. Στάθηκε ὅμως μάρμαρο στὴ μέση τῆς σάλας. Κανεὶς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Οὔτε πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες, οὔτε πίσω ἀπὸ τὶς πολυθρόνες, οὔτε πίσω ἀπὸ τὸ πιάνο. Καὶ ἄλλη πόρτα δὲν εἶχε νὰ εἰπῆς ἄνοιξε κ' ἔφυγε. Τὶ ἔγεινε λοιπὸν; Ἀνελήφθηκε; Ἐβλαβε τὶς φωνές:

— Ἀσημίνα!... Ἀσημίνα!... Ἐλα δῶ. Ἀσημίνα!... Γρήγορα!...

Ἡ κόρη ἐπρόβαλλε στὸ θυρόφυλλο τρομασμένη, κυττάζοντας μὲ ἀπορία τὴν κυρία της. Δὲ μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν τόση της ἀγανάχτησιν. Τὶ τὴν ἐμέλλε τάχα κι' ἂν εἶχε τὸν ἀρρεβωνιαστικὸ της; Τὶ τὴν πείραζε κι' ἂν ἦταν μέσα στὴ σάλα; Θὰ τὴν ἔτρωγε τὴ σάλα της; Ὅχι βέβαια. Θὰ τὴν στόλιζε. Ἀπ' ὅλους ἐκεῖ μέσα, κανεὶς δὲν ἄξιζε σὰν τὸν δικὸν της. Ἄστραφτε ἀπὸ τὴν ὠμορφιά κι' ἀπὸ τὴ ντυμασιά του. Πῶς παίξει τὸ ρουμπῆνι στὸ δάχτυλο τοῦ κυρίου;— Ἐτσι παίξουν τὰ μάτια στὸ πανώριο πρόσωπο τ' ἀγαπημένου της. Πῶς λάμπει ὁ χρυσὸς σταυρὸς στὸ λαιμὸ τῆς κυρίας;— Ἐτσι λάμπει τὸ χαμόγελο τῶν τζιτζιφένια χεῖλη τοῦ καλοῦ της. Βασιλικὸς στὴ γλάστρα εἶνε τὸ κορμί του μέσα στὴ στολή. Καὶ ἡ στολή του φαρφουρένιο ἀνθογάλλι μοιάζει μέσα στὰ πλοῦσια σωθέματα τῆς σάλας. Κύττα κορμί, κύττα στολή, κύττα δόξα!... Λάμπει στὸ χρυσάφι καὶ στ' ἀσήμι ὁ σπαθᾶτος της, ὁ σπιρουνᾶτος της. Ἐλα... ἔλα!... ἔλα!...

Ἡ Ἀσημίνα δὲν κρατήθηκε περισσότερο. Ἐνας ἕνας οἱ συλλογισμοὶ καθρεφτίζονταν στὸ πρόσωπό της. Καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν λαμπρὸ σύγκαιρα καὶ ποικίμο. Δὲν ἔβλεπε τίποτα γύρω της, δὲν ἄκουε τίποτα. Ὁ μαγνήτης ἦταν ἐκεῖ καὶ τὸ δυστυχισμένον ψίχαλο, ἔτρεχε νὰ κολλήσῃ ἀπάνου του. Ἄπλωσε ἡ δούλα τὰ χέρια σὰν σὲ δέηση, ἔπειτα χύθηκε ὅλη στὸ πιάνο, ἄρπαξε μιὰ φωτογραφία, τὴν κόλλησε βιαστικά στὰ χεῖλη της καὶ χάθηκε ἀπὸ τὴν σάλα.

— Δόξα μου! τιμὴ μου! κορῶνα μου.

Ἡ κυρία Μαχαλά ἀπολιθώθηκε. Οὔτε μιλιὰ ἔβγαλε οὔτε κουνήθηκε. Σπασμὸς τῆς ἦρθε. Μύριοι συλλογισμοὶ χύθηκαν ἀνάκατα στὸ κεφάλι της· κάτι τῆς δάγκωσε τὴν καρδιά. Ἡ φωτογραφία ἦταν τοῦ Πέτρου Ντάλαρη, τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ νέου μορφωμένου συμπαθητικοῦ καὶ γλυκομίλητου. Ἐγνωρίζε τὴν οἰκογένειαν Μαχαλά κάπου δυὸ χρόνια. Ἐτυχε νὰ συναντηθοῦν μιὰ πρωτοχρονιά στὸ σπῆτι τῆς κ. Πουλημένου,

γνωρίστηκαν, σχετίστηκαν. Ἀπὸ τότε ὁ ἀξιωματικὸς ἔγινε τοῦ σπιτιοῦ· μπαϊνοβγαίνε σὰ συγγενής. Αὐτὸς καὶ ἡ κυρία Μαχαλά ἔγιναν στενοὶ φίλοι. Τόσο στενοὶ ποῦ δὲν ἄργησε τὸ σουσουρο τριγύρω στ' ὄνομά τους. Μάλιστα βρέθηκαν καναδὸ σιενὲς φίλες ποῦ τὴν ρώτησαν στὰ σοβαρά· Καὶ ἡ κυρία Μαχαλά ρώτησε τότε στὰ σοβαρά τὸν ἑαυτὸν της; τὸν ἀγαποῦσε τάχα τὸν ἀξιωματικὸ; Ἦταν φιλία ἢ αἵσθημα μεταξὺ τους; Πέρασαν μῆνες ἀπὸ τότε ποῦ τὴν ἔβαλαν σὲ ὑποψία οἱ φίλες της. Συχνά, ὅταν ἦταν μόνη ἢ καὶ μὲ τὸν ἀξιωματικὸ, ἔφερνε τὸ καλὸ ρώτημα στὸ νοῦ της. Μὰ ποτὲ δὲ μπόρεσε νὰ λάβῃ ρητὴ ἀπάντησιν. Οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Καὶ τώρα νά, αὐτὴν τὴ στιγμὴ, δὲν ἤξερε τίποτε. Μιὰν ἀγανάχτησιν μόνου, μιὰν ἀγρία ἀγανάχτησιν αἰσθάνθηκε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ νὰ κυριεύῃ ὅλο τὸ εἶνε της. Ἄκους ἐκεῖ μιὰ παλιομαμούρα.

Κατὰχλωμη κι' ἀναμαλλιάρια ἔτρεξε στὸ μαγεριό, σὰν ἀφρισμένο κύμα πίσω ἀπὸ τὸ δύστιχο τὸ ναυαγίον. Δὲν ἤρῃε τὴν Ἀσημίνα. Δίπλα ἦταν ἡ καμαρούλα ποῦ κοιμότανε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ μιὰ κλωτσιὰ καὶ στὸ θέαμα πῆγε νὰ τρελλαθῆ. Ἡ δούλα της πεσμένη προῦμυτα κρατοῦσε τὴν εἰκόνα στὴν ἀγκαλιά καὶ τὴ φιλοῦσε, τὴ δάγκωνε, τὴν ἔβρεχε μὲ δάκρυα, καὶ ξεφωνοῦσε:

— Ἄστρο μου, φῶς μου, ζωοῦλά μου!

Ζήλια ἀναψε τὸ αἷμα τῆς κυρίας Μαχαλά. Ὅχι φωτογραφία παρὰ τὸν ἴδιον τὸν ἀξιωματικὸν, εἶδε ριχμένον στὸ κρεββάτι. Τὸ συμπαθητικὸ κεφαλάκι του μὲ τὸ ξανθὸ μουστάκι καὶ τὰ γαλανὰ χαδιάρικα μάτια του, τὸ βεργόλυγερό κορμί του τῷβλεπε ξαπλωμένον στὰ πρόστιχα στρωσίδια, παραδομένον στὴν ἐρωτικὴ λύσσα τῆς δούλας της, σὰν ὀλόδροσο κρίνον στὰ δόντια ἐνὸς χοίρου. Ἐβλεπε... ἀλλοίμονο καὶ τί δὲν ἔβλεπε! Ἐβγαλε μιὰ φωνὴν κι' ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἀσημίνας τὴν εἰκόνα. Ἐκεῖνη τινάχτηκε ὀλόρθη μ' ἕνα φυσομάνημα σὰ λάμια.

— Μὴ τὴν σκίζετε, κυρία, νὰ ζῆ ὁ ἀφέντης.

Δὲν εἶχε τέτοια σκέψῃ ἡ κυρία Μαχαλά· μὰ ἡ Ἀσημίνα τῆς τὴν ἔδωκε. Πῶς ἀλλοίως θὰ τὴν κάμῃ νὰ πονέσῃ περισσότερο, νὰ πνιγῆ στὰ δάκρυα, νὰ μαραθῆ ἀπὸ τὴ λύπη; Ἐστρηφογύρισε τὴν εἰκόνα στὰ χέρια της μὲ κάκια καὶ χαρά, τὴν κομμάτισε κ' ἔρριξε τὰ κομμάτια ἀπάνου της.

— Νά, μωρή, φά'τα! εἶπε.

Κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της δυνατά. Ἡ Ἀσημίνα ἔκατσε στὸ κρεββάτι κυτιάζοντας τὰ κομμάτια μὲ χαννὲς ματιές. Ἐνα

Η 15η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΕΝ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ ΚΑΙ Η ΕΚΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

κράχ! αίστάνθηκε μέσα της. "Έγινε όλη κίτρινη, μαραμμένη σαν κομμένο λουλουδι "Έλυονε, έσβυνε το κορμί της λαμπάδα μπροστά στην αγάπη της. "Ένα κομμάτι από τη φωτογραφία ήταν στα πόδια της και το πάτησε με τη μύτη του παπουτσιού της. Περίμενε να πονέσει το χαρτί, να βγάλη φωνή, να της είπη «μή!». "Όχι τίποτα. "Έν' άλλο κομμάτι είχε πέσει στην ποδιά της. Τό πήρε, τό κύτταξε καλά-

καλά. Είχε τό κεφάλι του άξιωματικού τ' όμορφο, τό αγαπημένο κεφαλάκι του, άσπλαχα κομμένο από τό κορμί. Τό πέταξε χάμου κ' εκείνο. Πάει, πέθανε, ξεψύχησε ό καλός της! Σηκώθηκε με όρμη, ανακλαδίστηκε, τράβηξε τά μάγουλά της. "Επειτα έσκυψε.μάζωξε τά ρουχαλάκια της ένα δέμα. τά πήρε και τράβηξε να φύγη. Στη σκάλα ό άξιωματικός ανέβαινε δυό-δυό τά σκαλιά, βιαστικός και χαρούμενος.

— Πού πᾶς, Ἀσημίνα ; φεύγεις ; τή ρώτησε.

Ἐκείνη τρόμαξε· πίστεψε πῶς ἔβλεπε φάντασμα. Στριμώχτηκε ὅσο μπόρεσε στόν τοίχο γιά νά μὴ τήν ἀγγίξει στό πέρασμά του. Ὅταν ἔφτασε στην πόρτα ἀναστέναξε, σά νά κύλισε πέτρα ἀπ' τὸ στήθος της. Ἐγύρισε καὶ εἶδε πίσω της στά σκοτεινὰ τῆς σκάλας. Στὸ κεφαλόσκαλο σὰν προύτζίνα ἀγάλματα φαίνονταν οἱ κορμοστασιές τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τῆς κυρίας της.

— Πᾶω πέρα, στίς δόξες ! τοὺς φώναξε δυνατὰ.

Καὶ χάραξε μὲ τὸ χέρι της ἀόριστη γραμμὴ πέρα στό χρυσὸ ἡλιοβασίλεμα.

Λ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΜΟΥΝ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν Ἑλλην, τῆς ὁποίας ἡ βορεία καλλονὴ μὲ ἔθελε. Τὴν ἐσεβόμην ὡς ἀγίαν τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸν ἐκρύπτετο. Ἦτο ἡ γυναῖκα τοῦ καλλιτέρου φίλου μου, Robert Charton, με τὸν ὁποῖον ἐζούσα, ὅπως ζῆ κανεὶς μὲ φίλον, βαδίζοντα πρὸς τὸν τάφον. Ἦτο φθισικὸς καὶ εὐρίσκετο μεθ' ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἀγάπην ποῦ τὸν ἐπεριστοίχιζε εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον. Ἐμενεν εἰς τὰ κτήματά του, ἐρωτευμένος μὲ τὸν σκεπασμένον πάντοτε ἥλιον τῆς πατρίδος του Αἰ μεσημβρινὰ χῶραι, ἂν καὶ τοῦ ὑπέσχοντο παράτασιν ζωῆς, δ.ν τὸν εἴλκυαν. Καὶ ἐπεδὴ κάθε ἐλπίς σωτηρίας εἶχε χαθῆ τὸν ἄφηναν νὰ ζῆ ὅπως καὶ ὅπου ἤθελε. Ἦμουν ὁ μόνος σύντροφός των εἰς τὴν χωρὶς παιδιὰ μισάνθρωπον μόνωσιν τῆς ζωῆς των.

Τὸ βράδυ ὅταν τὰ πρῶτα ἄστρα ἀνοίγαν τὰ φωτεινὰ μάτια των ἐξηρχόμεθα, ἐκείνη καὶ ἐγώ, εἰς τοὺς ἐρήμους δρόμους, ὅπου ἐπεριπατούσαμεν σιωπηλοὶ ἀκούοντες τὴν φωνὴν τοῦ σκότους, ὡς σύμβουλον γλυκὺν καὶ φιλικόν.

Παρατηρήσατε ποτὲ ὅτι ὑπάρχουν ἡμέραι χειμῶνος φθινοπωρεῖναι, ὡς ἀναμνήσεις περασμένων καὶ ὡς προαισθήματα ὠραίων ἡμερῶν τῆς ἀνοίξεως. Ἦτο κατόπιν ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἡμέραν ἄπου ἡ φύσις λησμονεῖται καὶ εἰς τὰ δένδρα κυκλοφοροῦν ἔξαφνα καὶ πρόωρα χυμοὶ νέας βλαστήσεως. Ἐνα εἶδος ἡδονικῶν φρικιάσεων ἀπλόγητο εἰς τὸ ἡμίφως τῆς βραδείας ἐκείνης. Ὁ οὐρανὸς χωρὶς σύννεφα ἐφαίνετο νὰ πάλῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν μικρῶν χρυ-

σῶν καρδιῶν ποῦ τὸν ἐστολιζαν. Ἦτο ὦρα ἐκμυστηρέσεων παλαιῶν πόνων.

Ἔισθε πολὺ σιωπηλὴ, σὰν μυστηριώδης λύπη νὰ σκεπάξῃ τὴν ψυχὴν σας, Ἑλλη. Ὅμιλήσατε. Ἡ ὠραία αὐτὴ βραδεῖα ἐμπνέει τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ὅλην τὴν γῆν.

Τὰ νυκτερινὰ πουλιὰ ἔρριπταν αἰφνίδιες φωνὲς συνειρησέως μεταξύ των εἰς τὴν ἄπειρον σιγῆν. Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν Καμμία καλύβη, κανένα σπῖτι ὁρατὸν δὲν διέκοπτε τὴν μονοτονίαν τῶν δένδρων, τῶν μεγάλων, τῶν ἀσκητικῶν, τὰ ὅποια ὑψωναν τοὺς ξηροὺς κλάδους των εἰς τὴν οὐρανόν.

Ἡ Ἑλλη μὲ ἐκύτταξε μὲ ἓνα βαθὺ βλέμμα ψυχρῶν φλογῶν, ὡς ἂν εἰς τὴν ψυχὴν της ἐξούσεν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἦτο παλαιὸν ὡς οἱ αἰῶνες καὶ εἶχεν οὕτως εἰπεῖν ἀποκρυσταλλῶσει τὰς φλόγας του.

Ναί, εἶπε, ὡς νὰ ὁμιλοῦσε μόνη της. Ἠγάπησα κατὰ τρόπον μοναδικὸν καὶ ἠγαπήθη, χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίσω τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἀφροδίτη ἐτινάχθη εἰς τὸν οὐρανόν, θαυμασία εἰς κάλλος. Μοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν τὴν εἶχα ἰδεῖ ποτὲ τόσον φωτεινὴν, τόσον ἀπαστράπτουσαν ἀπὸ φῶς ποῦ ἐσκίαζε καὶ τὴν σελήνην ἀκόμη. Μία Ἀφροδίτη ποῦ ὁμοίαζεν ὡς φάρος ἐν τῷ μέσῳ καταυγίδος, τρελλή, περιπαθῆς ὡς νὰ ἐξεψυχούσεν ἡδονικὰ μέσα εἰς τὸ ἄπλετον φῶς της. Ἡ Ἑλλη τὴν εἶδε, καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

«Θὰ μὲ ἐννοήσετε ἀμέσως. Ὁ Ροβέρτος καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀδελφός καὶ ἀδελφή». Ἐμεῖνα κατὰ πλῆκτος. Τὸ πᾶν λοιπὸν ἦτο ἐκτὸς τῆς τροχιάς του τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Καὶ ἐπανέλαβε μὲ τὴν μονότονον τὴν χαμηλὴν φωνὴν της.

«Εἶμαι σύζυγος πρὸ δέκα χρόνων καὶ εἶμαι παρθένος πάντοτε.»

Τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἐκυμάτισαν εἰς τοὺς ὠραίους ὄμους της, σὰν νὰ ἐπρόδιδαν μίαν ἀκουσίαν ἐπανάστασιν τῆς παρθενικῆς σαρκός. Ἐκλείσα τὰ μάτια μου, ζαλισμένος, σὰν νὰ εὐρισκόμην εἰς ἀγνώστους ἀβύσσους αὐτονομίας καὶ ἀπελπισίας.

«Μπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ σήμερον, ὅπου τό τέλος τοῦ συζύγου μου πλησιάζει. Τὸ βαρὺ μυστικὸν ἀποκαλύπτεται ἔμπρὸς μας εἰς τὸ βάθος τῆς μοναδικῆς αὐτῆς νυκτός. Τὸ ἐκρατήσαμεν καὶ οἱ δύο πιστὰ δέκα ἔτη τώρα.

«Εἶμαι Φιλλανδὴ ἀπὸ τὴν μητέρα μου· ἴσως εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς δώσω τὴν καταγωγὴν μου, διότι σεῖς οἱ Λατίνοι δὲν πιστεύετε παρὰ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ αἵματος καὶ τῶν νεύρων, εἰς τὴν ἔλξιν καὶ τὴν συμπάθειαν. Ἠγάπησα τὸν Ρο-

βέριον βαθύτατα, ἀπεριόριστα. Καὶ τώρα συμβιάσετε ὅπως ἤμπορείτε δύο αἰσθήματα πέρριεργα, τὰ ὅποια ὑπῆρξαν εἰς τὴν φύσιν μου. Ἐφ' ἐνὸς ἔχω τὴν λατρείαν τῆς φυλῆς· εἶναι μάλιστα ἡ τελευταία θρησκεία, ὅπου μοῦ μένει. Καὶ ἐξ ἄλλου κατὰ εἰρωνικὴν τῆς τύχης σύμπωσιν δὲν ἠγάπησα εἰς τὴν ζωὴν μου παρὰ ἓνα ἄνδρα φθισικόν· Πῶς ἡ τερατώδης αὐτῆ ἀσυνέπεια ἔγινεν ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας. Ὅλα ἐσίγησαν γύρω μας, ὡσὰν καὶ ἡ νύκτα νὰ ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τὴν φρικτὴν ἱστορίαν. Ναί, ἡ ἡσυχία νύκτα ἡ ἐγκυμονοῦσα τόσην ζωὴν, ἡ βραδεία τῆς χειμεριῆς ἡδονῆς μετὰ τὰ ἀναριθμητὰ ἄστρα τῆς ἐσιγούσε διὰ νὰ πῆ τὰ λόγια τῆς Ἑλλης, τὰ ἐπίσημα, ποῦ ἐπετοῦσαν εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα σὰν πουλιὰ ἀορατὰ τῆς νυκτός.

«Ἐἶχε κάμποσα χρόνια ὅπου ἤρχετο εἰς τὸ σπῆτιμά μας. Ἐδιαβάσαμεν μαζή, οἱ ἴδιοι διδάσκαλοι ἐξήπταν τὴν φαντασίαν μας. Ἡ ἐλευθερία τῶν ψυχῶν, ἡ ἀφύπνισις τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς γῆς, αἱ ὑπερκόσμοι μορφαὶ τῶν ἡρώων, ἡ θυσία τοῦ ἐγώ, τὴν ὁποίαν αἱ ὑψηλότεραι προσωπικότητες προσφέρουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἰδοὺ ἡ λεπτή, κοινωνιολογικὴ καὶ λυρική ἀτμοσφαῖρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐζούσαμεν. Ἐνῆτο ἐγυμνάζαμεν τὴν ψυχὴν μας εἰς τὴν μακρὰν ἀλυσσον τῶν πόων, ἰδίως εἰς τὸν κλάδον τῶν κληρονομικῶν ἀσθενειῶν, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς τὰ θρησκευτικὰ ἀναθέματα τὰ καταδιώκοντα μίαν φυλὴν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Τὰ φυσιολογικὰ μυστήρια μᾶς ἐφαίνετο ὅτι διεδέχοντο τὰ θεολογικά.

«Αἱ νέαι ἐντολαὶ τοῦ ἀνδρὸς κατῆς γυναικός, τὸ σύμβολον μάλιστα τῶν βαθυτάτων καὶ μυστηριωδῶν ἀληθειῶν ἐνεσαρκώνοντο εἰς τὸ λεπτεπίλεπτον εἶναι μᾶς, τὸ ὅποιο περικλείει μετὰ χίλια πράγματα θαυμαστὰ τὴν παλαιὰν ψυχὴν τῶν σχολαστικῶν.

«Τὰ νέα αὐτὰ εἶδωλα ἔγιναν τὰ νεανικά μου ὄνειρα. Ἦσθάνομην ὅτι εἶχον ἀποστολὴν ἱερείας καὶ ἐπόθουν νὰ πραγματοποιήσω εἰς τὴν ζωὴν μου ἓν ὑψηλόν, τὸ ἐπιστημονικὸν ἰδεῶδες. Ἐφανταζόμην γύρω μου πολυάριθμον καὶ ἀκμαῖαν οἰκογένειαν, δημιούργημα τῆς εὐφυΐας μου καὶ τῆς ἀγάπης μου. Καὶ ὁ Ροβέρτος μετὰ τὰς ἰδίας ἀγαπητὰς σκέψεις ἐσυντροφευε τὸ ὄνειρόν μου, ἐγένετο ὁ φυσικὸς συνεργάτης, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἡ τύχη καὶ ἡ καρδιά μου προώριζαν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀποστολήν μου. Δὲν εἶχα ποτε προσέξει εἰς τὰς αἰφνιδίας ὠχρότητάς του, εἰς τὴν δυσκολίαν τῆς ἀναπνοῆς, εἰς τὸν παράξενον βῆχα. Καὶ σιγά, σιγά, ἐκατάλαβα ὅτι τὸν ἀγαποῦσα μετὰ ὅλην μου τὴν ψυχὴν, καὶ ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπενέβαιεν

δικαιωματικῶς εἰς τὴν ζωὴν μου. Καὶ εἰς αὐτὸν εἶχε συμβῆ τὸ ἴδιον. Εἰς μίαν μακρὰν καὶ αὐστηρὰν μεταξὺ μας συνομιλίαν μοῦ ἀνοίξε τὴν καρδιά του. Ἐκεῖ ἐμπρὸς μου μετὰ τὸ ἀναιμικόν του πρόσωπον, μετὰ τὰ ἀνήσυχτα, τὰ παραγμένα τὰ σχεδὸν θνήσκοντα μάτια του, ἀπὸ τὰ ὅποια μοῦ ἐφαίνετο ὅτι μετὰ ἐκαλοῦσαν τὰ παιδιὰ μᾶς, τὰ χαμένα γιὰ πάντα, τὰ παιδιὰ μᾶς τὰ ὅποια δὲν θὰ ἐκυφοροῦντο ποτε εἰς τὰ παρθενικά σπλάγχνα μου, μοῦ ἐξήγησε τὸ κληρονομικὸν κακόν, τοῦ ὁποῖου ἦτο θύμα, αὐτὸς ποῦ ἐλάτρευε τὴν φυλὴν μετὰ τὴν εἰλικρινῆ ἀγάπην εὐσυνειδήτου καὶ τιμίου ἀνθρώπου. Τὶ συνέβη εἰς τὴν ψυχὴν μου κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην στιγμὴν. Καὶ ποῖα φρικτὴ τραγωδία, ποῖα πάλῃ τρομερὰ συνήφθη εἰς τὸ νέον καὶ ἀκμαῖον καὶ ὄλον ζωὴν καὶ εὐρωστίαν εἶναι μου; Τὰ εἶδωλα τῶν ὄνειρων ἐσκεπάσθησαν ἀέσμως μετὰ πενθίμους πῆλους θανάτου. Τίποτε δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο λοιπὸν ἀπὸ ὅσα ἐδίδαν ἓνα σκοπὸν εἰς τὴν ὑπαρξίν μου! Τί νὰ ἔκαμνα; ὁ μοναδικὸς νυμφίος τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἤμπορούσε νὰ ἀντικαταστήσῃ διέκοπτε πάντα δεσμὸν ἄγιον μετὰ τὴν συνέχισιν τῆς φυλῆς.

«Ὁ Ροβέρτος ἐμάντευσε τὴν σκέψιν μου καὶ ἐσηκώθη. Σταγόνες ἰδρώτος ἀγωνίας ἔβρεχαν τὸ μέτωπόν του. «Καὶ τώρα μετὰ θέλεις ἀκόμη διὰ σύντροφον; Ἑλλη». Ἦσθάνθη ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου θὰ ἦτο ἀποφασίς τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου του. «Δὲν ἤμπορῶ νὰ ἀγαπήσω ἄλλον ἄνδρα» εἶπα. Καὶ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν. Διότι καὶ σήμερον καὶ ὅταν θὰ ἀποθάνῃ ἀκομὴ δὲν θὰ μπορῶ νὰ ἀγαπήσω ἄλλον ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἢ φωνὴ τῆς οἰκογενείας ἐκλαίεν εἰς τὴν ψυχὴν μου, καὶ ὑψοῦτο ἀπειλοῦσά με διὰ τὴν ἱεροσυλίαν. Πῶς! ἐκραύγαζεν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, θὰ μολύνῃς τὴν ἰερότητα τῆς τεκνογονίας εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ; Πῶς θὰ κιοφορήσῃς ἀτυχὴ πλάσματα, τὰ ὅποια δὲν σοῦ ἐξήτησαν τὴν ζωὴν, καὶ τὰ ὅποια θὰ φέρουν ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ὑπάρξεώς τω τὰ σπέρματα τοῦ θανάτου. Καὶ θὰ πέσης τοσοῦτον χαμηλὰ τοσοῦτον ἄναδρα, σύ, Ἑλλη; Τοτε κατὶ ψυχρὸν ἐπλημύρησε τὸ εἶναι μου, ὡς ψυχρὰ καὶ ἄγονα φιλήματα νὰ ἐπάγωναν τὰς σάρκας μου. Τὸ νέον αἷμά μου ἐπαναστατοῦσε κατὰ τῆς ἀδικίας ποῦ μετὰ ἐπληττε. Ἄλλ' ἢ ἐντροπὴ ἐδίωξεν ἀμέσως τὰς κακὰς σαρκικὰς σκέψεις.

«Ἐπρεπε νὰ γείνω ἀνωτέρα τῆς τύχης μου, δικαιοτέρα τοῦ Θεοῦ. Ἐπρεπε νὰ νικήσω τὸν πειρασμόν τῶν αἰσθήσεων, ὅπως ἔπρεπε νὰ ἀφήσω κάθε ἰδέαν μητροτητος, κάθε ἐλπίδα συνεχίσεως τῆς φυλῆς.

«Ἐπῆρα ἀμέσως μίαν ἀμετάτρεπτον ἀπόφα-

σιν. Θὰ ἤμπορούσε, τοῦ εἶπα νὰ με συζευχθῆς, χωρὶς νὰ γείνης ποτε καὶ φυσικὸς μου σύζυγος; Θὰ ἤμπορούσε νὰ ζήσης μαζή μου ὡς μετὰ μίαν ἀγνήν φίλην; Θὰ μείνω πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν σου, Ροβέρτε, καὶ κανεὶς ἄλλος ἄνδρας δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸν κόσμον δι' ἐμέ.

«Ἐπεσεν εἰς τὰ πόδια μου καὶ ἐσκέπασε μετὰ φιλιὰ τὰ γόνατά μου. Καὶ ἔτσι δὲν ἔγινε ἱερόσυλος πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ πρὸς τὴν γενεάν, ἡ ὁποία θὰ ἐδημιουργεῖτο ἀπὸ ἐμέ καὶ ἔμεινα ἀγνή, ἂν καὶ περιπαθῶς ἐρωτευμένη».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοῦ ἐφάνη ὅτι τὰ ἄστρα ὠχρῶσαν τοσοῦτον ἢ Ἐφροδίτη ἐλαμπε ζωηρότερα. Τὶ συνέβαινε λοιπὸν κάτω ἐκεῖ εἰς τὸ ἐρωτευμένον ἄστρον; Τὶ φιλιὰ ἐσκόρπιζεν ἐπάνω ἐκεῖ τὸ θριαμβεῖον ἐκεῖνο φῶς, ποῖας φλόγας ἀναπτεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς!

— Καὶ δὲν ὑπεφέρετε ποτε δι' αὐτό; ἐψιθύρισα μετὰ χαμηλὴν φωνήν.

— Μὴ με ἐρωτᾶτε. Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε φρικτῶς καὶ γλυκεῖα μαζή. Εἴχαμεν τὸ ἴδιον δωμάτιον. Καὶ κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῆς αὐπνίας μου τὸν ἔβλεπα μετὰ τὴν ἐκστασιν νέας μητέρας ποῦ ἀγρυπνεῖ εἰς τὸν ὕπνον τοῦ παιδιοῦ τῆς. Καὶ δὲν εἶχα παρὰ μίαν ἀνησυχίαν, ἓνα φόβον. Μὴ ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν εὐεργητικὸν ὕπνον, μὴ ἀνοίξῃ τὰ μάτια του τὰ ὠραία καὶ τὰ τοσοῦτον βαθουλωτά, τὰ τοσοῦτον κουρασμένα χωρὶς ἔρωτα εἰς τὴν σκληρὰν συνείδησιν τοῦ πεπρωμένου.

— Ποτε κανεὶς ἄλλος ἄνδρας δὲν σὰς συνεκίνησε;

Ποτε. Δὲν φοβοῦμαι παρὰ τὴν Φύσιν, τοὺς νόμους τῆς ὁποίας ἐπεριφρόνησα καὶ περιφρονῶ. Διὰ νὰ μ' ἐκδικηθῆ ὑπάρχουν στιγμαὶ ὠραίων καὶ μαγικῶν νυκτῶν, ὅπου μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ χυμοὶ τοῦ σύμπαντος νὰ ἐξαπολύωνται εἰς τὸ σῶμά μου. Τὰ σπλάγχνα μου τότε ἐξογκοῦνται ὅταν νὰ κρατοῦν μέσα τῶν ὅλα τὰ παιδιὰ ποῦ δὲν ἐγέννησα. Ἡ διαψευθεῖσα μητρότης ἐπινοεῖ ψυχικὰ βασανιστήρια, τὰ ὅποια αἱ ἄλλαι γυναῖκες δὲν ἤμποροῦν νὰ ἐνοήσουν».

Οἶκτος ἀπειρος κατέκλυσαι τὴν καρδιά μου διὰ τὴν ἀτυχὴ ὑπανδρον παρθένον, ἡ ὁποία ὑπέφερε τὴν κατάραν τῆς ἐκουσίας ἀγνοότητός τῆς. Διὰ νὰ τὴν διασκεδάσω τῆς ἔδειξα τὸν ὠραῖον οὐρανόν: Ἰδέτε τὴν Ἀφροδίτην, τῆς εἶπα. Παρητήρησατε πόσον εἶναι ζωηρά;

Ἐστάθη καὶ προσηλώθη εἰς τὸ ἄστρον, καὶ ἄφθονα δάκρυα ἐπλημύρησαν τὸ πρόσωπόν τῆς. «ὦ! βλέπετε, βλέπετε, μοῦ εἶπεν εἰς τὸν οὐρανὸν ὅπως καὶ εἰς τὴν γῆν εἶναι τὰ πλήθη τῶν ἐραστῶν καὶ τῶν συζύγων ποῦ ἀγαπῶνται καὶ χαίρωνται... Καὶ εἶναι τοσοῦτον ὠραῖον καὶ τοσοῦτον γλυκὺ αὐτὸ, ὥστε μετὰ κάθε φιλὴ γεννῶνται

ὠραία καὶ γερὰ καὶ ἀθάνατα παιδιὰ. Ἰδέτε, ἰδέτε, ὁ οὐρανὸς φλέγεται ἀπὸ διάπυρες ἀκτίνες... Καὶ μόνον ἐγὼ μέσα εἰς τὸ Σύμπαν ζωὴ εἰς τὸ σκότος...»

Ἐπέσπευσα τὸ βῆμα. σύρων τὴν Ἑλλην ἀπὸ τὸν βραχίονα. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἠσύχασεν, ἔγινε καὶ πάλιν ψυχρὰ, μεγαλοπρεπῆς, ἀδιάφορος. Ἡ κρίσις εἶχε περάσει, ἡ θέλησις εἶχε νικήσει. Ἐπανέλαβε μετὰ ἡρωικὸν μεδίμα:

Ἀκολουθοῦμεν στῶικὰ καθήκοντα, ὑποτασσόμεθα εἰς αὐθαιρέτους προλήψεις, εἰς ἐνδοιασμούς ἀβρότητος ὅλοι ἡμεῖς ὅσοι δὲν ἀκολουθοῦμεν τὰ χοιδροειδῆ ἔνστικτα τῆς μεγάλης καὶ ὑποδουλωμένης εἰς τὴν φύσιν μερίδος τῆς ἀνθρωπότητος.

ὑποτασσόμεθα εἰς τὴν ἀμεμπτον συνείδησίν μας καὶ ὅταν ἀκόμη αἱ ἀποφάσεις τῆς συντρίβου ἓνα λαμπρὸν μέλλον. Ἐξυψούμεθα εἰς ἡρώας καὶ ἐπεξεργαζόμεθα τὰ μαρμάρια ἀγάλματά μας. Τί μᾶς μέλλει διὰ τὰ χυδαῖα ἔνστικτα, διὰ τὴν σκαιὴν εὐδαιμονίαν; Τί μᾶς μέλλει ἀκομὴ διὰ τὰ περιπαθῆ σύμβολα τοῦ ἀπείρου καὶ τὴν μολυσμένην τῶν ἄστρον ἐπίδρασιν; Αἱ κορυφαὶ τῆς θελησέως μας εἶναι ὑψηλότεραι καὶ ἀγνοτεραι ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

(Κατὰ μετάφρασιν) Jules Bois

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Ὅταν ἐπήγαγεν εἰς τὸν χορὸν τῶν μετῆμφισμένων εἰς τὸ θέατρον Costanzi, ὁ κόμης Sant-Anna, δὲν ἐφροντίζετο ποτε ὅτι ἐκείνη τὴν βραδεία θὰ ἔκαμνε εἰς τὴν δα Καρόλ τέτοιου εἶδους ἐκμυστήρευσιν. Ὅταν ὅμως εὐρέθηκε εἰς τὸ ἡμίφως ἐνὸς θεωρείου πρώτης σειρᾶς, μόνος μετὰ τὸ θαυμαστικὸν ἐκεῖνο ντόμινο, ἡ ἀνάμνησις ἄλλων περιπετειῶν, τὸ θέλγητρον τῆς μάσκας τοῦ ἐπροξένησεν αἰφνηδίαν μέθην, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ εἶπε λέξεις ἀποφασιστικὰς.

Ἄν καὶ ἡ Δώρα δὲν τοῦ εἶχεν ἐμπνεύση κανένα ἀπὸ τὰ φλογερὰ ἐκεῖνα πάθη, τὰ ὅποια εἶχε ἤδη γνωρίσει, ἦτο ὅμως ἀληθινὰ ἐρωτευμένος μετὰ αὐτὴν καὶ δὲν εἶχε μεγαλειότεραν ἐπιθυμίαν παρὰ νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ἡ ἰδέξ νὰ πάρῃ ἀπὸ ἄλλον τὴν ἀρραβωνιαστικὴν τὴν ὁποία ἴσως ἀγαποῦσε, δὲν τοῦ ἐπροξενούσε πολὺλὰς τύψεις συνειδήσεως.

Θὰ προτιμοῦσε βέβαια νὰ μὴν ὑπῆρχεν ὁ Ἰάκωβος εἰς τὴν ζωὴν τῆς Δώρας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐνωχλοῦσε καὶ πολὺ.

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ἐνόησεν ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς Δώρας διὰ τὸν Ἰάκωβον δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο ἀπὸ φιλία. Εἰς ἡλικίαν εἰκοσι τριῶν ἐτῶν, χειραφετημένη ὅπως ἦτο, ἐγνώριζεν ὀλιγότερον τὸν ἔρωτα ἀπὸ μίαν Ἰταλίδα δεκατέσσαρων ἐτῶν. Καὶ ἦτο αὐτός, ὁ Λέλο, ὁ ὁποῖος πρῶτος τὸν ἐξύπνησε εἰς τὴν ψυχὴν της. Αὐτὸ τὸν ἐκολάκευε καὶ τὸν ἔθελγε εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν. Ὁ ἄνδρας καὶ ἰδίως ὁ Ἰταλὸς εἶνε περισσότερο περισηλωμένος εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἔρωτος ἢ εἰς αὐτὸν τὸν ἔρωτα.

Ὁ Λέλο ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ζητήσῃ τὸ χερί τῆς νέας Ἀμενικανίδος, ἀλλ' ἡ σκέψις τῆς λύπης ὅπου θὰ προξενοῦσε εἰς τὴν μητέρα του καὶ εἰς τὴν πριγκήπισσαν Μαρίνα, ὁ φόβος τῶν σκηναῶν καὶ τῶν ἐπιπλήξεων ὅπου τὸν ἐπερίμεναν, θὰ τὸν ἔκαμνε ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἐπίσημον αἴτησιν, ἐὰν ἡ θεία Πρόνοια δὲν τὸν ὠθοῦσεν εἰς αὐτό. Ὁ γάμος τοῦ εἶχε πάντοτε φανῆ ὡς σκληρὰ ἀνάγκη, ὡς κάτι φοβερὰ ἐπικίνδυνον. Δὲν εἶχε μεγάλην πίστιν εἰς τὴν γυναικίαν τιμιότητα, αἱ περισσότεραι νεάνιδες τοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει ἕως τῶρα ἀκατανίκητον δυσπιστίαν, καὶ ἰδοὺ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγων ἐβδομάδων ἐπιπολαίαν σχέσιν ἔμελλε νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός του καὶ τοῦ σπιτιοῦ του εἰς μίαν ξένην. Εὐρίσκετο, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ εἰς τὴν σπουδαιότεραν στιγμὴν τῆς ζωῆς του. Καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Πῶς νὰ πείσῃ τὴν οἰκογένειάν του διὰ τὸν γάμον αὐτόν; Ἡ μεγάλη προῖκα τῆς δος Καρόλ ἴσως θὰ ἔκαμνε τὸ θαῦμα αὐτό, ἀλλ' ἡ μητέρα του ἦτο τὸσον δύσκολος!... Τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ μὴν σκέπτεται τὰς δυσκολίας καὶ νὰ ἐμπιστευεταὶ εἰς τὴν ἐμπνευσιν τῆς στιγμῆς. Συνήθως κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ νέοι μεταχειρίζονται τὰς δυσκόλους περιστάσεις.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο ἡμερῶν ὅπου ἠκολούθησαν τὸν χορὸν τοῦ θεάτρου Costanji ὁ Λέλο δὲν ἐπλησίασε κανένα, ἦτο νευρικός καὶ τὸσον κακῆς διαθέσεως, ὥστε οὔτε φίλοι, οὔτε ὄχληροι τὸν ἐπλησίαζον. Δὲν ἐπήγαινε πουθενά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Λέσχην τῶν Κυνηγῶν καὶ ἐκεῖ ἔμενεν ὥρας ὀλοκλήρους ξαπλωμένος ἐπάνω εἰς ἓνα καναπέ, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, καὶ ἐσυλλογίζετο τὸ παρελθόν, τὸ ὅποιον ἔπρεπε ν' ἀποχαιρετήσῃ, καὶ τὸ ὅποιον, ἴσως διὰ τὸν λόγον αὐτόν, τοῦ ἐφαίνετο τῶρα τὸσον προσφιλές. Μέσα εἰς τὰς σκέψεις του αὐτάς, γυναῖκες, ἄλογα, ἀμάξια, θρίαμβοι ἐρωτικοί, ἐπιτυχία παιχνιδιοῦ, ὅλα ἔπερνούσαν

σαν ἀνακατευμένα καὶ τὸν ἔκαμναν νὰ αἰσθάνεται εὐτυχίαν, εὐχάριστον καὶ ματαιότητα.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ὅμως ὅλα ἐσκιάζοντο καὶ ἡ λεπτὴ σκιαγραφία τῆς Δώρας, μὲ τὰ φωτεινὰ μάτια της, μὲ τὰ σγουρὰ τσίπουρα της, μὲ τὸ γοητευτικὸ πρόσωπόν της, ἤρχετο εἰς τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἔβλεπε πλέον παρὰ αὐτὴν καὶ τὸ μέλλον! Τὴν ἔβλεπε τὸσον ἐντιμον, τὸσον ζωηράν, τὸσον ζωντανὴν μὲ τὴν ἐνεργητικότητά της. Καὶ μαζὴ μὲ ὅλα αὐτὰ τὸν ἀγαποῦσε! εἶχεν ἐπ' αὐτῆς κάποιαν μαγνητικὴν δύναμιν, τὴν μόνην ὅπου εἶχε νομῖσαι ἀναγκαίαν διὰ τὴν γυναῖκα, τὴν μόνην ἢ ὅποια κατὰ τὴν ιδέαν του, ἠδύνατο νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν πίστιν. Ὅχι δὲν μετανόουσε διὰ τὴν χθεσινὴν ἐξομολόγησίν του. Καὶ ἔπειτα πέντε ἑκατομμύρια προῖκα! Ἦτο ποσὸν ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ σπῆτι του εἰς τὴν περιωπὴν ὅπου ἦτο ἄλλοτε, νὰ διορθώσῃ τὴν ἱστορικὴν ἐπαυλιν Frascati τὴν ὅποιαν τὸσον ἀγαποῦσε, νὰ ἔχῃ ὠραία ἀμάξια καὶ θαυμάσια ἄλογα. Μὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ ἦτο τύχη! Καὶ τῶρα, ἡ κυρία Ρονάλδου πῶς θὰ ἐδέχετο τὴν εἶδησιν τοῦ γάμου αὐτοῦ; Ἄν καὶ ἐφαίνετο κυρία ἑαυτῆς καμμιὰ φορὰ ὅμως ἡ φυσιογνωμία της ἐπρόδιδε κάτι περισσότερο ἀπὸ πείσμα. Εἰς τὴν ιδέαν αὐτὴν, τὸ σκληρὸν μεϊδιάμα τὸ ὅποιον εἶχε σπικνίως, καὶ τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο ἰδικόν του, ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ κόμητος καὶ ἀντανάκλουσεν εἰς τὰ μάτια του εἰς σκληρὰν λάμψιν.

«Θὰ ἴδωμεν ἂν ἕως εἰς τὸ τέλος θὰ διαφέρῃ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας.»

Ἀπὸ τὴν κ. Ρονάλδου ἡ σκέψις τοῦ Sant-Anna ἐπῆγε εἰς τὴν πριγκήπισσαν Μαρίνα. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρώτου ἔρωτος νὰ εἶνε τὸσον προσφιλές ὅσον ὁ Ἰταλὸς καὶ ἡ Δόνα Βικτώρια ἦτο ὁ πρῶτος ἔρωτος τοῦ Λέλο. Διὰ μερικὰς στιγμάς ἀκόμη ἡ εἰκὼν τῶν περασμένων τὸν ἐκρατοῦσε αἰχμάλωτον, ἡ φυσιογνωμία του ἔγινε γλυκυτέρα, τὰ μάτια του ἐγέμισαν πάθος, καὶ τὸ πρόσωπόν του εἶχε λάμψιν νεότητος. ἔπειτα ὅλα ἔσθυσαν καὶ τὸ παρὸν ἐπανάλαβε τὰ δικαιώματά του.

Ὁ Λέλο ἐτκέρθη ὅτι πρῶτα ἀπὸ ὅλα ἔπρεπε ν' ἀναγγείλῃ τὸν γάμον του εἰς τὴν πριγκήπισσαν. Τελευταίως τὸν ἐρωτοῦσε διαρκῶς διὰ τὴν Δώρα καὶ μὲ τὴν ιδέαν νὰ τὴν προετοιμάσῃ τὴν ἄφησε νὰ μκντεύσῃ τὰς σκέψεις του. Πρὸ πολλοῦ δὲν ἠσθάνετο πλέον δι' αὐτὴν παρὰ ἓνα εἶδος ἐρωτικῆς φιλίας, ἐκείνη ὅμως τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμη, καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ εἶδησις τοῦ γάμου του θὰ τῆς ἦτο φοβερὸν κτύπημα καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἶνε μάρτυς τοῦ πόνου της.

Τὴν ἐπομένην πρὶν νὰ ἴδῃ τὴν δα Καρόλ, ὁ κόμητος ἐπῆγε εἰς τὸ σπῆτι τῆς Δόνας Βικτωρίας. Ὅπως ὅλοι οἱ συμπατριῶται του ἦτο μοναδικὸς διὰ τὰς σκηναῶν τοῦ χωρισμοῦ. Καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν μετεχειρίσθη ὅλην τὴν ἐπιδεξιότητα του καὶ δὲν παρέλειψε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν θαυμασίαν ἰταλικὴν φράσιν. «Ἐδῶ χρειάζεται φιλοσοφία.» Ἡ πριγκήπισσα ὅμως δὲν εἶχεν ἀρκετὴν διὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἀπιστίαν, διότι τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της. Τότε ἤρχισε νὰ τῆς λέγει ὅτι δὲν εἶνε γενναίη, ὅτι τὸν τυραννεῖ, ὅτι δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται ν' ἀφήσῃ νὰ σβύσῃ τὸ ὄνομά του, ὅτι ἡ θέσις του τὸν ὑποχρεώνει νὰ νυμφευθῇ, καὶ ἐπρόσθεσε ὅτι ἂν τὸν ἀγαποῦσε ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν καὶ νὰ μὴν τὸν κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν θλίψιν τοῦ καθήκοντος. Ἐπαρουσιάσθη ὡς τὸ θῦμα τῶν περιστάσεων. Ἡ πριγκήπισσα ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα, ὅπως θὰ ἔπεφτε καὶ ἡ τελευταία τῶν γυναικῶν. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ φίλος της εἶχεν ἀνάγκην παρηγορίας, κατέπειξε τὴν θλίψιν της, τοῦ ἔδωκε θάρρος καὶ ἔφυγε κατευχαριστημένος, διότι ἐπανάκτησε τὴν ἐλευθερίαν του. Τὴν ἐπομένην ἡ δα Καρόλ καὶ ὁ κόμητος Sant Anna παρακινούμενοι ἀπὸ ὑπερτάτην δύναμιν ἐπῆγαν ὁ ἓνας εἰς συνάντησιν τοῦ ἄλλου. Ἦτο Παρασκευή, ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιαν ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι δίδουν συνέντευξιν εἰς τοὺς ὠραίους κήπους τῆς ἐπαύλεως Πανφίλι. Ἡ Δώρα ἦλθε καὶ αὐτὴ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν κόμησσαν δὲ Βέργα. Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραίος, ἤρχιζεν ἤδη ἡ ἀνοιξίς. Εἰς τὰ ὕψη αὐτὰ εἰς τὰ ὅποια πηγαινόν διὰ νὰ εὔρουν περισσότερον φῶς, εὐρίσκουν δύο θυμάσια πράγματα: Τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα τῆς Ρώμης, τὸ λεπτόν της φῶς, τὸ ὀπάλλινον, τὸ τὸσον ἤρεμον ἐπάνω εἰς τὰ μέγала ἐρείπεια τὸν ἀέρα της τὸν τὸσον ἠσυχον ὁ ὅποιος φέρει τὴν γλυκεῖαν κούρασιν τῶν αἰσθησεων. Διὰ πρώτην φορὰν ἡ δα Καρόλ ἡ σθάνθη τὸ ἐξαιρετικὸν τῆς ἀτμοσφαιρας αὐτῆς. Ἐνῶ ἐπεριπατοῦσε εἰς τὴν ἀνθοσπαρμένην χλόην, ἠσθάνθη νὰ τὴν καταλαμβάνῃ μία λύπη εὐχάριστος, ἡ ὅποια ἔφερε σιωπὴν εἰς τὴν ψυχὴν της. Ἦτο δι' αὐτὴν τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τὸσον νέον, τὸσον ἔκτακτον, ὥστε ἐκύτταξε τριγύρω της διὰ νὰ ἴδῃ ποία ἦτο ἡ αἰτία. Ἐξαφνα αἰσθάνθη τὴν καρδίαν της νὰ κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ: ὁ Sant Anna μαζὴ μὲ τὸν φίλον του τὸν δοῦκα δὲ Ροσάνω διευθύνετο πρὸς αὐτὴν. Ὅταν τῆς ἔδωκε τὸ χερί καὶ τὰ μάτια τους συναντήθηκαν, ἔγινε κατακόκκινη καὶ κατὰ τὴν ἔκφρασιν της, ἔγινε γελοία.

—Δὲν εἶδα κανένα ἀπὸ τὴν Τρίτη,—εἶπε ὁ

Λέλο εἰς τὴν μαρκησίαν διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὴν νέαν νὰ συνέλθῃ—Εἶνε περιέργων ἔπειτα ἀπὸ τὸν τελευταῖον χορὸν αἱ γυναῖκες κάμνουν ἔκλειψιν καὶ φαίνονται ὅταν νὰ σὲ ἀποφεύγουν· νομίζει κανεὶς πῶς δὲν ἔχουν τὴν συνείδησιν πολὺ καθαρὰν ἀπέναντί μας.

—Μᾶλλον εἶνε κουρασμένοι ἀπὸ τὰς τρέλλας καὶ τὰ ψέματα ὅπου ἀκούσαν.

—Ψέματα!... ἀλλὰ αἱ προσωπίδες προκαλοῦν συχνὰ ἐκμισθηρέσεις πολὺ εἰλικρινεῖς, εἶπεν ὁ κόμητος κυττάζων τὴν δα Καρόλ.

—Νομίζετε;

—Εἶμμι βέβαιος καὶ ἔχω λόγους νὰ εἶμμι.

Ἡ κυρία Βέργα, τῆς ὁποίας τίποτε δὲν διέφευγε, εἶδε τὸ στενοχωρημένον ὕφος τῆς Δώρας, καὶ εἶπε μειδιῶσα.

—Λοιπὸν ἐκάματε εἰλικρινῆ ἐξομολόγησιν κατὰ τὸν χορὸν; Εὐτυχῆς ἐκείνη πρὸς τὴν ὅποιαν τὴν ἀπευθύνετε. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Τοῦ ἐφαίνετο ὅταν νὰ εἶχεν ὄνειρευθῇ, ὅταν ἓνας τρομερὸς ἐφιάλτης νὰ εἶχεν ἐξαφνα καθίσει ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος του, βαρὺς, ἀσφυκτικός, ἀπαίσιος καὶ πάλιν ὡς νὰ εἶχεν ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν αὐτὴν. Λοιπὸν ἡ Ἀμαλία, ἡ γυναῖκα του, ἦτο ἀγνή, ἀθῶα, τιμία. Καὶ ἡ Ἄννα, αὐτὴ ἡ κόρη διὰ τὴν ὅποιαν εἶχε στήσει ἓνα θρόνον θαυμασμοῦ καὶ λατρείας μυστικῆς εἰς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του ἦτο.... Ἄλλὰ τί ἦτο λοιπὸν; Καὶ πῶς εἶχε ξεπέσει τὸσον...

Ἡ Ἄννα, ἡ ὅποια παρηκολούθει τὰς σκέψεις του εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ὑπέφερε σωστὸ μαρτύριον. Ἡ προσπάθεια, τὴν ὅποιαν εἶχε καταβάλλει διὰ νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι ἡ τιμὴ του ἔμενεν ἀθικτος, ὅτι ἡ γυναῖκα του ἦτο πάντοτε ἀξία τῆς ἀγάπης του, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἔνοχος, ἦτον ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων της. Ἐπνίγετο, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ πέσῃ, ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κινηθῇ, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Ἡ Ἀμαλία ἦλθεν ἐξαφνα, ἀνήσυχη, μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν νὰ ἐξακριβώσῃ, νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῆ. Ἡ παρουσίς τῆς Ἄννας ἐκεῖ τὴν ἐτάραξεν ἀκόμη περισσότερο. Ὁ Στέφανος θὰ εἶχεν ἐρωτήσῃ, θὰ εἶχε χωρὶς ἄλλο ζητήσῃ πληροφορίας. Καὶ τῶρα θὰ τῆς ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ διαψεύσῃ, νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ διασκεδάσῃ τὰς ὑποψίας τοῦ ἀνδρός της.

Πρέπει να σας όμιλήσω, τής ειπεν ή "Αννα με φωνήν ποῦ μόλις ήκούετο. Τώρα, άμέσως. "Εχω να σας δώσω μερικάς εξηγήσεις....

Η "Αμάλια άνήσυχος, και ώχρα τήν ήκολούθησε, ενῶ ό Στέφας έμενεν άκίνητος, με μίαν μεγάλην λύπην ζωγραφισμένην εις τό πρόσωπόν του. "Αδιαφορούσε πλέον έντελῶς δι' ό,τι ειχε να ειπῆ ή "Αννα εις τήν γυναίκα του. Τοῦ ήρκει ό,τι εγνώριζεν, ό,τι ειχε μάθει πρό όλίγου Μέσα εις τήν ψυχήν του, τήν άγωνίαν τής προσβαλομένης τιμής του και τόν φόβον τοῦ γελοίου διεδέχετο τώρα μία βαθυτάτη λύπη, κάτι ώς να έβλεπε διά μιᾶς κατεστραμμένα τά όνειρα και τās φιλοδοξίαις του και μαζή με αυτά τό μόνον βαθύ και μεγάλο αίσθημα, τό όποιον ειχε ριζοβολήσει χρόνια τώρα εις τήν ψυχήν του. "Η άνακούφιτις τήν όποιαν ειχεν αισθανθῆ με τὰ λόγια τής "Αννας μεταβάλλετο διά μιᾶς εις ένα μεγάλο πόνον. Δέν ήξευρε και ό ίδιος, αν δέν θα τοῦ ήτο προτιμότερον να ειχε συμβῆ πραγματικῶς ό,τι ειχεν υποθέσει πριν ή ό,τι εγνώριζε μετά βεβαιότητος τώρα. Δέν ήτο λοιπόν αυτός τίποτε εις τήν ζωήν της. Και ή επιβολή τοῦλάχιστον, ή επιβολή του με τήν όποιαν ειχε κατορθώσει τήν θεραπείαν της ειχεν εξασθενήσει, έκμηδενισθῆ και αυτή τόσον, ώστε ή "Αννα να τοῦ διαφεύγῃ έτσι άπότομα, έτσι σκληρά! "Αλλ' αυτό ήτο ήττα τής έπιστήμης, αυτό ήτο καταστροφή τής εργασίας όλης του τής ζωής, αυτό ήτο ό τέλειος έκμηδενισμός τοῦ υποτιθεμένου έπιστημονικοῦ κύρους του. Δέν έβλεπε πλέον εις τήν έπιστημονικήν δύξαν, εις τās πεποιθήσεις του, εις τās εργασίας του τίποτε άλλο από μίαν πλάνην, μίαν αυταπάτην, εις τήν όποιαν και αυτός ειχε παρασυρθῆ και τούςους άλλους συναδέλφους του ειχε παρασύρει.

Η θεωρία του ότι ή επιβολή παρατείνεται και πέραν τής θεραπείας τοῦ ασθενούς, ότι ή ψυχή, άφου άπαξ δι' αυτής έλευθερωθῆ από τὰ δεσμά τής άδυναμίας και γίνῃ ισχυρά, δέν υπόκειται πλέον εις πάθη άγενῆ, άλλ' άνυψούται και εξευγενίζεται, κατέρρεε με τήν τρομεράν αυτήν άποκάλυψιν.

"Αλλ' ήτο άραγε άγενές και ταπεινόν τό αίσθημα, τό πάθος αυτό τής "Αννας, έσκέπτετο πάλιν, ώς να έζητοῦσε τρόπον να τήν δικαιολογήσῃ. Και δέν ήτο άποτέλεσμα ισχυροτέρας από τήν ιδικήν του επιβολῆς. Τώρα μάλιστα όπου αυτός τυφλός, με τό μεγαλύτερον όπλον τής ψυχικής έκδηλώσεως νεκρωμένον, κουρέλι τής ζωής άδύνατον, παθητικόν, ήτο δυνατόν να έμπνῆ πλέον και να ήλεκτρίζῃ και

να κρατῆ υπό τήν ψυχικήν κυριότητά του και τόν σκύλλον του άκόμη;

Και δέν ήτο φυσικόν ή "Αννα, τής όποιαις αἰ αισθήσεις δέν ειχαν άκόμη άφυπνισθῆ, να ειχεν υποστῆ τήν έπιρροήν τοῦ Θωμά, ό όποίος ήτο μοναδικός εις τό να κατακτῆ τās γυναίκας, και να κεντρίζῃ ακριβῶς τὰ κατώτερα ένστικτα τής ανθρωπίνης φύσεως των. "Ητο ταπεινόν τό αίσθημα αυτό τής "Αννας και ή πτώσις της άκόμη και ό ήθικός έκμηδενισμός της, ή εγίνετο ό έρωσ της σταυρός μαρτυρίου, χωρίς καμμίαν έλπίδα πραγματικῆς εὐτυχίας και με μόνον τόν ήθικόν της εξευτελισμόν και τήν έν συνειδήσει καταστροφήν τοῦ μέλλοντός της; Διότι ποῦ θα κατέληγε τό πάθος αυτό δι' ένα άνδρα ώς τόν Θωμά, κυνικόν, επιπόλαιον και επί πλέον έγγαμον; "Η μήπως δέν ειχε τήν βεβαιότητα ότι τὰ υποτιθέμενα πρὸς τήν "Ανναν αισθήματα του θα έμοίραζε συγχρόνως πρὸς δύο ή τρεῖς άλλας γυναίκας, κατὰ τήν συνήθειάν του! Μήπως δέν ειχεν ώς αρχήν ότι ό έρωσ είναι ένα καλόν γεῦμα, από τό όποιον δέν ήμπορει να λείψῃ ή έκλεκτή ποικιλία τῶν φαγητῶν. Μήπως δέν ειχε συμβῆ κάποτε να έγῃ δώσει τήν ιδίαν ὠραν κατὰ λάθος συνέντευξιν εις αυτήν τήν villa gioia εις δύο διαφόρους έρωμένους του, αἰ όποῖαι συνητηθήσαν. Και ή μὲν μία γυναίκα τοῦ έλαφροῦ κόσμου εξέσπασεν εις ακράτητα γέλοια, ή άλλῃ δέ κυρία τοῦ κόσμου παρ' όλίγον να τρελλαθῆ.

"Ολοι αὐταί αἰ σκέψεις έπερνοῦσαν από τόν νοῦν τοῦ Στέφα και τόν έκαμναν να υποφέρῃ, να πονῆ, να πάσχῃ. "Εν τῷ μεταξύ ή "Αννα ειχεν άποσυρθῆ με τήν γυναίκα του εις τόν κήπον και εκεί χλωμή, εξηντλημένη, με λόγια ξηρά τής ειπεν ό,τι ειχε συμβῆ τό πρωτῆ εις τό τηλέφωνον, πῶς ό Στέφας έμαθεν ό,τι εγνώριζεν ήδη ό κόσμος όλος....

—Και γιατί λαμβάνεις ένα τόσο τραγικόν ὕφος, τής άπήνητησεν ή "Αμάλια. "Επί τέλους ό Στέφας είναι έλεύθερος να ζητήσῃ τό διαζύγιον. Και δι' εμέ και δι' αυτόν θα είναι ή καλλιτέρα λύσις.

—"Ο κ. Στέφας δέν θα ζητήσῃ τό διαζύγιον, ειπεν ή "Αννα, διότι έπέισθη ότι δέν εισθε σεις ή έρωμένη τοῦ κ. Θωμά....

—"Αλλά τότε ποία πιστεύει ότι είναι;

—"Εγώ! Εὐτυχῶς δέν ειχεν ακούσει όνομα και....

—Και τοῦ ειπες ότι είναι σὺ ή έρωμένη του...

—Δέν έννοῶ, δέν μπορῶ να έννοήσω Διὰ να με σώσης, αλλά δέν ειχες λόγους να με συμπαθῆς, άφου τελευταίως ήμουν... κακιά μαζή σου, ειπεν ή "Αμάλια με χαμηλόν τόνον φωνῆς.

νης. Σε εύχαιστῶ, "Αννα, και τής έτεινε τό χέρι έντροπισμένη....

—Διὰ να σώσω εκείνον, ειπεν ή "Αννα χωρὶς να δεχθῆ τό χέρι όπου τής προσέφερετο. "Υπέφερε πολὺ και εγὼ δέν θέλω να υποφέρῃ.

—"Ωστε ότι υποπτεύομην πάντοτε είναι αλήθεια, ειπεν ή "Αμάλια. "Αγαπᾶς τόν άνδρα μου.... "Αλλά τότε δέν καταλαβαίνω τίποτε. Τόν αγαπᾶς και έσυκοφάντησες τόν έαυτόν σου... Βέβαια δέν έννοῶ....

—Δέν θα έννοήσετε ποτέ, ειπεν ή "Αννα με τόνον ύπερτάτης θλίψεως και πόνου Διότι δέν αγαπήσατε ποτέ κανένα άλλον από τόν έαυτόν σας...

"Αλλά κανεις με σωστό τό μυαλό του δέν θα έκαμνε τέτοιον άνόητον θυσίαν, ειπεν ή "Αμάλια.

—Και τί ειμαι εγὼ άπέναντι ενός άνδρός τόσον μεγάλου, τόσον τελείου σαν τόν κ. Στέφα, ώστε να αφήσω να δημιουργηθῆ ένα τόσο τρομερὸν σκάνδαλον γύρω εις τό όνομά του, εις ένα όνομα έπιστήμονος και άνθρώπου έντελῶς υπέρχου.

Η "Αμάλια έμειδίασεν ένα σαρκαστικόν μειδίαμα. "Ο καυμένος ό Στέφας! είναι λοιπόν τόσον μεγάλος και τόσον ύπεροχος! Αυτό δέν τό άντελήφθην ποτέ μετά τό δυστύχημά του μάλιστα, δέν είναι καν πλέον άνθρωπος όπως όλοι οι άλλοι.

—Φθάνει, κυρία, ειπεν ή "Αννα με άγανάκτησιν. "Ενα πράγμα μόνον σας ζητῶ, διότι έχω τό δικαίωμα αυτό να τοῦ κρύψετε ό,τι συνέβῃ, να τόν πείσετε ότι εις όλην αυτήν τήν ιστορίαν δέν ένέχεσθε και... να παύσετε από σήμερα....

—Να παύσω από σήμερα... Τί;

—Να παύσετε από τοῦ να εκθέτετε τήν τιμήν σας, ή όποια είναι και ιδική του....

Η "Αμάλια έμενε σιωπηλή, σκεπτική, άναποφάσιστη, σαν να εγίνετο μέσx της μεγάλη πάλῃ. "Επειτα τό πρόσωπόν της έκοκκίνισεν, εχλώμιανε και με σκληρότητα σχεδόν ειπε γρήγορα και άποφασιστικά: "Ολα αυτά με εύρίσκουν άπροετοίμαστην. "Εγὼ δέν ειμαι άνθρωπος δια θυσίας. Θα σκεφθῶ και θα σου άπαντήσω. "Επί τοῦ παρόντος θα κάμω ό,τι ειπες.

"Εφυγε βιαστική, σαν να μὴν ήμπορούσε περισσότερον να βλέπῃ άντίκρου της τό αυστηρό και πονεμένο βλέμμα τής "Αννας. Και μηχανικῶς, άσυνειδήτως έκαμε τόν γύρον τοῦ κήπου, άνεβηκεν από τήν σκάλα τής ύπηρεσίας και διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εις τό δωμάτιον, όπου ήρε τόν Στέφα βυθισμένον εις τās σκέψεις του.

—Εἶς' εσύ, "Αμάλια, καλό μου παιδί, τής ειπε και έτεινε τό χέρι του πρὸς τήν διεύθυνσίν της. "Εχω να σου ζητήσω συγγνώμην, διότι σε άδίκησα, σε υποπτεύθηκα. Πῶς θέλεις; Αἱ περιστάσεις ήσαν τοιαῦται, ώστε όλα εφάινοντο έναντίον σου.

—Δέν καταλαμβάνω τί θέλεις να ειπῆς, άπήνητησεν ή "Αμάλια, άφηρημένη.

—Δέν σου ειπε λοιπόν ή "Αννα;

—Δέν ήμπορέσα να τήν ακούσω, διότι ήλθεν ή κ. Θωμά και μᾶς ήμπόδισε να όμιλήσωμεν. "Ενα πράγμα μόνον ξέρω: ότι έχεις ανάγκην να ήσυχάσης, ότι ό γιατρός άπηγόρευσε κάθε συγκίνησιν, ότι δέν πρέπει να μιλής. Σε παρακαλῶ να συμμορφωθῆς πρὸς όλα αυτά. Και όταν γίνῃς καλά τότε θα μοῦ εξηγήσης ό,τι θέλεις.

K. ΠΑΡΡΕΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

"Ο Σύνδεσμος τῶν "Ελληνίδων μητέρων σκοπεῖ τήν δια δημοσίων διαλέξεων και δια ριζικής μεταρρυθμίσεως τῶν προγραμμάτων τῶν σχολείων μόρφωσιν μητέρων αἰ όποῖαι να έννοοῦν:

α'. Τὰ καθήκοντα των ως "Ελληνίδες πρὸς τήν πατρίδα

β'. Τὰ καθήκοντα των ως μητέρες πρὸς τὰ παιδιὰ των.

γ'. Τὰ καθήκοντά των ως άνθρωποι πρὸς τήν ανθρωπότητα.

Διαλέξεις

Αἱ διαλέξεις διαιροῦνται εις τρεῖς κατηγορίας α'. Διαλέξεις πολιτικῆς και έθνικῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν.

β'. Διαλέξεις ήθικῆς άναπτύξεως τής κοινωνίας δια τῶν μητέρων.

γ'. Διαλέξεις παιδαγωγικῆς: περι ύποχρεώσεως και καθήκοντων τής μητρός πρὸς τὰ βρέφη, πρὸς τὰ νηπία, πρὸς τοὺς εφήβους, πρὸς τοὺς υἱοὺς και θυγατέρας των, και περι τῶν καθήκοντων τούτων πρὸς τήν πατρίδα.

"Ο Σύνδεσμος θα επιδιώξῃ επί πλέον τήν δια ψηφίσεως ειδικῶν νόμων παροχῆν προστασίας τής παιδικῆς ήλικίας ως και πάσης γυναικῆς και ιδίᾳ τῶν δυστυχῶν και έγκαταλελειμμένων μητέρων.

Θα επιδιώξῃ επίσης τήν δια παντός τρόπου ήθικοποίησιν και βελτίωσιν τής θέσεως τῶν εφήβων εργατῶν και εργατρίδων τῶν λαϊκῶν τάξεων.

Εἰδικόν τμήμα τοῦ Συνδέσμου θα επιδιώξῃ

νά αναλάβη τὴν ἐποπτεῖαν τῶν εἰς ἐργοστάσια ἀπασχολημένων παιδιῶν ὡς καὶ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητῶν καὶ θὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ὑγιεινῆς τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν ὄρων τῆς ζωῆς αὐτῶν

Εἰς τὸν Σύνδεσμον τοῦτον προσκαλοῦνται νὰ λάβουν μέρος πρὸ παντὸς αἱ σύζυγοι καὶ θυγατέρες τῶν πολιτευομένων, ἀνεξαρτήτως πολιτικῶν ἀποχωρήσεων, ὡς καὶ αἱ σύζυγοι τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ κατὰ ζῆρᾶν καὶ θάλασσαν στρατοῦ, ὅπως συνδράμουν εἰς τὸν κύκλον τῆς ἰδικῆς τῶν δράσεως τὸ ἀναμορφωτικὸν ἔργον τῶν πολιτευομένων συζύγων καὶ ἀδελφῶν.

Ὁ Σύνδεσμος τῶν μητέρων δὲν θὰ ἔχη προέδρους, ὡς τε τιτοφόρους ἀρχάς. Ἐν συμβούλιον ἀποτελούμενον ἀπὸ τὰς διοργανωτῆρας τοῦ Συνδέσμου θὰ κανονίζῃ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ, εἰς εἰδικὰ δὲ πρόσωπα ἐκλεγόμενα παρὰ τοῦ συμβουλίου τοῦτου θὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῶν λαϊκῶν διαλέξεων.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τοῦ Συνδέσμου καὶ πρὸς πανελληνίον αὐτοῦ εὐεργετικὴν δρᾶσιν θὰ παρακληθῶν οἱ διάφοροι νομαρχαὶ καὶ πρόξενοι νὰ προβοῦν εἰς ἴδρυσιν κλάδων τοῦ Συνδέσμου τούτου ἀνά τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Ἑλληνικὰς παροικίας.

Πρὸς εὐκολωτέραν καὶ ἀποτελεσματικὴν δρᾶσιν τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων μητέρων, ἐκάστη πόλις θὰ διαιρεῖται ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς εἰς τμήματα. Ἀνά τρεῖς ἐκ τῶν διοργανωτῶν τοῦ συνδέσμου κυριῶν θὰ ἀναλαμβάνουν τὴν προπαγάνδαν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τοῦ Συνδέσμου. θὰ καθιστοῦν δι' ἐπιστολῶν, ἐγκυκλίων, καὶ δημοσιεύσεων γνωστὸν τὸν σκοπὸν αὐτοῦ καὶ θὰ προσκαλοῦν τὰς γυναῖκας τῶν τμημάτων νὰ συνέρχωνται ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ παρακολουθοῦν τὰς διαλέξεις καὶ ἐν γένει πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ Συνδέσμου.

Αἱ διαλέξεις θὰ γίνωνται εἰς γλῶσσαν ἀπλῆν, φυσικὴν, χωρὶς ὑψηλὰς θεωρίας καὶ ρητορικὰ σχήματα. Ἰδίως αἱ λαϊκαὶ διαλέξεις θὰ φέρουν ἐντελῶς χαρακτῆρα φιλικῆς ὁμιλίας καὶ συνειδητικῆς τῶν γυναικῶν ὄλων τῶν τάξεων διὰ τὸ καλὸν καὶ τῆς οἰκογενεῆς καὶ τοῦ ἔθνους.

Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων μητέρων δὲν ἔχει ἀνάγκην ὑλικῶν κεφαλαίων καὶ πόρων, διότι πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ τείνουσιν εἰς τὴν ἠθικὴν ἀναγέννησιν τῶν μητέρων καὶ δι' αὐτῶν τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρως καὶ ὅχι εἰς τὴν ὑλικὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἐφόδιν λοιπὸν τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου τούτου εἶναι ἡ συναίσθησις τῆς ὑποχρέωσης, ἣν κάθε ἀνεπτυγμένη Ἑλληνὶς ἔχει, ὅπως συν-

τελέσῃ εἰς τὸ γενικὸν ἀναμορφωτικὸν ἔργον τῆς χώρας καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς οἰκογενεϊκῆς μορφώσεως ὄλων τῶν τάξεων ἀναδείξῃ τῶν πολιτῶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἀνοικοδομήσουν ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐρείπειῶν νέον καὶ ἰσχυρὸν Ἑθνικὸν οἰκοδόμημα. (Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑΙ ΔΩΡΕΑΙ

Ἡ εἰρηνικὴ ἐπανάστασις τῆς 15ης Αὐγούστου ἐξέπνισεν τὸν πατριωτισμὸν καὶ τῶν ἔξω Ἑλλήνων, καὶ ἔτρεψε τὰς βλέψεις τῶν εἰς τὰ πρακτικώτερα μέσα, διὰ τῶν ὁποίων θὰ συντελέσουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς δοκιμαζομένης πατρίδος.

Ὁ ἐκ Λονδίνου κ. Κορυαλένιος ἀπέστειλεν εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον πεντακοσίας χιλ. δρ. διὰ νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀνόρθωσιν τῆς χώρας καὶ ἡ ἐκ Ζαχαζιγίου χήρα κ. Βαϊαζοπούλου ἐκκτὸν πενήντα χιλ. δραχμὰς διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Τὸ καλὸν παράδειγμα ἐδόθη, ἡ καλὴ ἀρχὴ ἔγινεν. Ὅσοι ἕως τῶρα ἐφιλοδοχοῦσαν νὰ βλέπουν τὰ ὀνόματά των εἰς χρυσομάγαρα μέγαλα, τὰ ὁποῖα σπανίως ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὰς θυσίας τῶν ἰδρυτῶν των, ἤμποροῦν εἰς τὸ μέλλον νὰ στρέψουν τὰς δωρεὰς των ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς μας ἀναγεννήσεως.

Τὰ ὀνόματά των ὀλόχρυσά ἤμποροῦν νὰ στολίσουν πλοῖα πολεμικά. τὰ ὁποῖα εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν θὰ γίνωνται οἱ καλλίτεροι προμαχῶνες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Φθίνει πλέον ὁ μαρμαρωμένος πλοῦτος τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ χρυσοστόλιστα μέγαλα. Ὁ Παρθενῶν καὶ μόνος ἦτο ἀρκετὸν στόλισμα διὰ τὴν πρωτεύουσαν. Τὰ ζύλινα ἢ μᾶλλον τὰ σιδερένια τεῖχη ἄς γείνουσιν καὶ πάλιν ὁ σκοπὸς τῆς σωτηρίας μας, ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος μας ὁ ἐθνικός. Φθίνουν τὰ νοσ κομίσια καὶ αἱ φιλανθρωπία διὰ τοὺς ἀνικάνους καὶ ἀσθενεῖς. Ἄς φροντισώμεν τῶρα θλι καὶ ὄλοι διὰ τὴν πατρίδα μας. τὴν ὁποῖαν ἀφήκαμεν νὰ ἐξαντληθῇ καὶ νὰ κταντῆται ἡ μεγάλη ἄρρωστη ποῦ κινδυνεύει νὰ χαθῇ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὴν Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν θὰ ἐξακολουθήσουν ὄλον τὸν Ὀκτώβριον. Διὰ τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα εἰς τὸ ὁποῖον κάθε κόρη καλῆς οἰκογενεῆς καταρτίζεται εἰς τὸ ῥάψιμον ἀσπρορρούχων, φορεμάτων καὶ ἐν γένει εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ οἰκοκυριοῦ, τὰ διδάκτρα εἶναι δρ. 15 τὸν μῆνα. Διὰ τὰ μαθήματα τῆς μαγειρικῆς 1 δραχμὴ τὸ μάθημα καὶ διὰ τὰς μαγειρίσας μόνον 50 λεπτά. Τὰ μαθήματα τῆς Διπλογραφίας ἀρχίζουσιν τὴν 15 Δεβρίου. Μαθήματα καλλιτεχνικά 1 δρ. τὸ μάθημα. Διὰ τὰς ραπτῆρας δρ. 8 τὸν μῆνα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ γυναῖκες τῆς Περσίας, βιδίζουσι ὀριστικῶς πρὸς τὴν πρόδον. Εἰς μίαν διάλεξιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν εἰς τὸ γυναικεῖον Club τῆς Πετρούπολεως ὁ διοικητὴς τῆς Nedjel Mirzâ-Ἀλῆ-Ἀγᾶς ἀεγνώρισεν ὅτι τὸ Περσικὸν Σύνταγμα, σύμφωνον ἄλλως τε πρὸς τὰ δόγματα τοῦ Ἰσλάμ, θέλει τὴν γυναῖκα ἐλευθερὰν σύν-

τροφον τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὅτι, ὅπως βαίνουν τὰ πράγματα, γρήγορα πολὺ αἱ γυναῖκες τῆς Περσίας θὰ εὐρεθοῦν ἰσοδυναμοῦν εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ μετὰ τὰς γυναῖκας τῆς Εὐρώπης. Ἡ διάλεξις ἔγινεν εἰς γλῶσσαν Περσικὴν μετὰ τὴν κ. Πανώφ, μεταφράζουσαν εἰς τὴν Ρωσικὴν, ἐφ' ὅσον ὁ ρήτωρ ὠμίλει.

Αἱ suffrazistes ἐκέρδισαν ἐπὶ τέλους μίαν ἀληθινὴν νίκην. Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν γυναικῶν πολιτικῶν συλλόγων ἀπηύθυνε πρὸς τὸν βασιλέα ἀναφοράν, δι' ἧς ἐζήτη τὴν ἐπέμβασιν τοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς γυναικείας ψήφου. Τὴν ἐπιτροπὴν ἐδέχθη ἐξ ὀνόματος τοῦ βασιλέως ὁ κ. Γλάδστον, γενικὸς γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας, ὁ ὁποῖος ὑπέσχεθη καὶ τὴν ἰδικὴν του, ἀλλὰ καὶ τὴν βασιλικὴν μεσολάβησιν πρὸς ἰκανοποίησιν τῶν γυναικῶν αἰτημάτων.

Καὶ ἐνῶ αἱ suffrazistes ἐπιτυχάνουν εἰς τὰς ἐνεργείας των μία κυρία τοῦ μεγάλου κόσμου, ἡ μητέρα τοῦ λόρδου Churchill κ. George Cornwallis West εἶχεν ἀληθινὸν θρίαμβον εἰς τὸ πρῶτον δραματικὸν ἔργον τῆς, τὸ ὁποῖον ἀνεβιβάσθη τελευταίως εἰς ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλῆτερα θέατρα τοῦ Λονδίνου.

Ἄλλη δὲ πάλιν ἀπὸ τὰς ἐπιφανεῖς ἡ πριγκίπισσα Λουίζα, δούκισσα d'Argyll ἴδρυσεν εὐεργετικὸν ἴδρυμα τὸ Waterloo Court, προσωρισμένον νὰ παρέχῃ διαμερίσματα εὐπρεπῆ καὶ εὐθυπότατα εἰς γυναῖκας ἀγάμους πάσης ἡλικίας, αἱ ὁποῖαι ζοῦν μόναι.

Ὁ ὑπόλληλοι κυρία τῶν ταχυδρομῶν τῆς Ἑλλάδος διωρῶσθησαν διευθύντρια ταχυδρομικῶν γραφείων τῶν πόλεων Auchy καὶ Montreux. Εἰς τὴν Γενεύην αἱ γυναῖκες ἐκλέγονται ἤδη μέλη τοῦ συμβουλίου τῶν ἐμπορευμάτων. Εἰς τὸ Neufchatel δὲ ἐλαβαν τὴν ἀδειαν νὰ δικηγόρουσιν, ἐκλέγονται δὲ καὶ μέλη εἰς τὰς ἐπιτροπὰς τῶν σχολικῶν συμβουλίων.

Εἰς τὴν Πορτογαλίαν ὁ βασιλεὺς Ἐμμανουὴλ ἀπένευμεν εἰς τὴν μητέρα του τὴν βασιλομήτορα Ἀμαλίαν τὴν μεγάλην ταῖνιαν τῶν τριῶν στρατιωτικῶν τάξεων διὰ τὰς φιλανθρωπικὰς ὑπηρεσίας του ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἔγγραφὴ τῆς George Sand Γαβριέλλα Sand, ἡ ὁποῖα ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, τὴν ἐπαυλιν τοῦ Noüau, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ διάσημος μάμμη τῆς ἔζησε καὶ ἀπέθανε Μετὰ τὰ παραρτήματα τῶν γαλιῶν τῆς ἐπαύλεως ἐκληροδότησε καὶ 100,000 φρ. πρὸς διατήρησιν τῆς ἐπιτύσεως Πλὴν τοῦ ἀνδριάντος τῆς George Sand ἐτέθη κατ' αὐτὰς μετὰ ἐπισημότητα καὶ ἀναμνηστικὴ πλάξ, εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθη αὐτὴ ἐπὶ τῆς οδοῦ Meslay.

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν δύο χρηματικὰ βραβεῖα ἀνεμνήθησαν εἰς γυναῖκας ζωγράφους. Τὸ βραβεῖον δύο χιλ. φράγκων τοῦ Eugène Biot πρὸς τὴν κ. Rosset Grauger διὰ τὸν πίνακά της τὸν βραβευσθέντα εἰς τὸν Salon τῆς Ἑθνικῆς Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρείας καὶ τὸ βραβεῖον τὸ Maxime David τῶν τριακοσίων φρ. τὸ ἀπονεμηθὲν εἰς τὴν Gruyer Mriemann.

Τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς ἀνεμνήθη τελευταίως εἰς τὴν δεσποινίδα C. H. Dufau ζωγράφον ἐκ τῶν δυνατωτέρων, τῆς ὁποίας ὠραία ἔργα ἔχουν ἤδη ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸ κράτος καὶ ἐκτίθενται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουξεμβούργου. Εἶναι γνωστὸν ὅτι πρὸ αὐτῆς ἐλάβον ἤδη τὸ αὐτὸ παράσημον καὶ ἄλλαι διὰ-

σμοὶ ζωγράφοι μετὰ τὴν Rosa Bonheur καὶ μετ' αὐτὴν τὰς κ. κ. Madeleine Lemaire, Abdema, καὶ Demont-Breton.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΔΑ

Τὸ Empire τὸ ἔμμορφο αὐτὸ φόρεμα, ποῦ τόσον γραφικὰ ἀνεδείκνυε τὰ ὠραία σώματα, ἤρχισε νὰ παραμερίζεται ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους μπουστους, οἱ ὁποῖοι θὰ φορεθοῦν ἐφέτος στολισμένοι πολὺ.

Ἡ ρεβεγκότα μένει ὄχι πλέον μακρὴ, ὡστε νὰ σκεπάζει ὄλον τὸ φόρεμα. Κονταίνει καὶ ἐπανερχεται ἕως τὰ γόνατα καὶ ὑψηλότερα ἀκόμη μετὰ τὸ μονοκόμματον φόρεμα τῆς ἀμαζόνος, τὸ ὁποῖον ἐπίσης σχεδὸν ἕως τὰ γόνατα μένει στενόν, collant. Ἐκεῖ σταματᾷ καὶ συνεχίζεται ἀπὸ ἓνα πλατὺ plissé ἢ volant, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐγγίζει κάτω, ὅταν δὲν συνεχίζεται μονοκόμματον, ἀλλὰ πολὺ πλατὺ ἕως κάτω.

Ἐφάσματα μαλακὰ ἐν γένει κατὰ προτίμησιν. Μάλινα liberty, μεταξωτὰ καὶ βελούδα ἐπίσης. Ὅλα αὐτὰ πτυχώνονται θαυμάσια καὶ μουλάρουν τὸ σῶμα μετὰ πολλὴν χάριν. Τὰ κεντήματα ἐξακολουθοῦν, ἀλλὰ μετὰ κορδονέτο χονδρὸ, ἓνα εἶδος γαρνιτούρας, ὡς τῶν γελεκιῶν τῶν φουσταναλάδων. Τὰ μισοφόρια λεπτὰ καὶ αὐτὰ ἀπὸ μεταξωτὰ liberty, τοῦ ταφτᾶ καταργηθέντος καθ' ὁλοκληρίαν. Ἡ χάνδρες ἐπίσης ὡς γαρνιτούρες τῶν φορεμάτων καὶ τὰ χρυσὰ γαλόνια θὰ φορεθοῦν καὶ ἐφέτος πολὺ.

Τὰ καπέλλα τρικὸν μᾶλλον μικρά, μ' ὄλον ὅτι καὶ τὰ μεγάλα ἐξακολουθοῦν νὰ φρουράρουν εἰς τῆς Παρισινῆς βιτρίνας. Μεγάλα, πάντοτε χονδρά, μετὰ ἐπέδες ὑπερόγκους σὰν σαρίκια τούρρικα. Καὶ αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς εἶναι γαρνιρισμένα en turban. Πολὺ καὶ πάλιν ἡ ἀτλαζένιες φόρμες ἢ κολλημένες μετὰ τὸ φράσμα, καὶ ὡς γαρνιτούραν μίαν μεγάλην κονκάρδαν εἴτε ἀπὸ δύο πτερά εἴτε ἀπὸ χάνδρες εἴτε ἀπὸ κεντητὸ γαλόνι ἐπάνω εἰς τὸ ἓνα σῆκωμα. Τὰ παπούτσια Molière, δηλαδὴ λουστρίνια, μακρὰ καὶ μητέρα ἐμπρὸς μετὰ ἓνα αὐτὴ εἰς τὸ μέσον καὶ μεγάλες χρυσῆς ἢ ἀσημένιες κοκάρδες θὰ φορεθοῦν καὶ ἐφέτος πολὺ, ὅπως καὶ τὸ Ἀμερικανικὸν λεγόμενον παπούτσι, τὸ ὁποῖον ἔχει ὑψηλὸ τακούνι, ἀλλὰ πλατύτατον, χωρὶς καμμίαν καμπύλην εἰς τὸν σχηματισμὸν. Ἄν καὶ ἀκομψὰ θὰ φορεθοῦν ὅμως, διότι ἀναπαύουν τὸ πόδι καὶ τὰ ξεκουράζουν πολὺ.

Αὐτὰ εἰς ἐντελῶς γενικὰς γραμμάς. Αἱ λεπτομέρειαι τῶν χρωμάτων θὰ ἔλθουν ἀργότερα, ὅταν αἱ μεγάλαι παρισινὰ ἡθοποιοὶ θὰ κάμουν τὰς ἐμφανίσεις των εἰς τῆς πρώτες τῆς χειμερινῆς περιόδου. Δι' αὐτὰς ἐργάζονται τῶρα οἱ μεγάλοι ῥάπτται, ἀλλὰ κρατοῦν μυστικούς τοὺς νεωτερισμοὺς των.

Ἡμερὶνῆ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Υπάρχουν δύο είδη σάλτσων, από τὰς ὁποίας γίνονται ὅλαι αἱ ἄλλαι. Σάλτσα λευκή καὶ σάλτσα μελαγχροινή.

Σάλτσα λευκή. Ἀπαιτεῖ μεγάλην προσοχὴν. Βουτυρώνετε μιὰ κατσαρόλα, προσθέτετε φέτες λεπτὰς jambon, λαρδί, ψαχνὸ βιδέλο, δυὸ τρίτα καρόττα, ἓνα κρομμυδάκι, σκεπάζετε ὅλα αὐτὰ μὲ καλὸ ζουμι κρέατος. Βράζετε, ξαφρίζετε, ἔπειτα ἀφίετε νὰ σιγοψηθούν, περνᾶτε ὅλα ἐπὶ μεταξωτῆ κνισάρα. Προστίθετε ὀλίγο ἀλευρί ψημένο μὲ φρέσκο βούτυρο καὶ κοντομέ, ἀφήνετε νὰ βράσῃ, ἕως ὅτου νὰ ἀρχίξῃ νὰ γίνεταὶ ὡς ἀλοιφή. Τότε τὸ βάζετε εἰς μικρὰ δοχεῖα, καὶ τὸ μεταχειρίζεσθε διὰ τῆς σάλτσας τῶν πουλερικῶν καὶ λευκῶν κρεάτων.

Ἡ μελαγχροινή σάλτσα κατασκευάζεται δι' ἄλλου τρόπου βάζετε εἰς μικρὴ κατσαρόλα 40 δρ. φρέσκο βοδεῖνὸ βούτυρο καὶ ὅταν λύωσῃ προσθέτετε 4—5 κουταλιὰς φαρίνα. Τὰ ἀνακατόνετε εἰς τὴ φωτιά, ἕως ὅτου νὰ κοκκινίσῃ ἡ φαρίνα. Τὸ ἀφίετε νὰ κρυσώσῃ. Ἐπειτα τὸ ἀφήνετε νὰ σιγοψηθῇ εἰς μιὰ ἄκρη τῆς φωτιάς. Ἐφ' ὅσον βράζει ἀφαιρεῖτε τὸ πάχος ποῦ ἀνεβαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐπειτα τὴν δένετε σχεδόν, τὴν τοποθετεῖτε εἰς βάζα καὶ τὴν μεταχειρίζεσθε διὰ σαλτσας ψητῶν κρεάτων χορταρικῶν καὶ γιαχνιστῶν φαγητῶν.

Σάλτσα πράσινη γιὰ ψάρια. Καθαρίσατε καὶ ζεματίσατε ἓνα μάτσο μαϊντανό, σέλινο, 1 φύλλο καρυφύλι, καὶ ὀλίγο κρεσόν. Ἄμα βράσουν τὰ βάζετε εἰς κρῦο νερὸ καὶ ἔπειτα τὰ λυόνετε. Προσθέτετε 4 κρόκους πηκτῶν αὐγῶν καὶ δύο σαρδέλες

καθαρισμένες καὶ λυωμένες. Ἀναλύετε ὅλα αὐτὰ μὲ καλὸ λάδι, καὶ λεμόνι. Προσθέτετε καὶ μουστάρδα καὶ σερβίρετε μὲ βραστὰ ἢ μὲ ψητὰ ψάρια.

Σάλτσα κόκκινη. Βάζετε ἓνα κρομμυδάκι νὰ κοκκινίσῃ, τὸ σβύνετε μὲ κόκκινον κρασί, προσθέτετε μαϊντανό, μιὰ σκελίδα σκόρδου, 1 φύλλο δάφνη, ὀλίγα μανητάρια τοῦ κουτιοῦ, μιὰν καλὴν δόσιν μελαγχροινῆς σάλτσας καὶ ἓνα μεγάλο ποτήρι κόκκινον κρασί, ὅταν ἡ σάλτσα πῆξῃ, προσθέτετε δύο σαρδέλες λυωμένες καὶ ἓνα κομμάτι φρέσκο βούτυρο.

Μπαρμπούνια στὸ χαρτί. Τὰ ξύνετε, τὰ ἀλατίζετε. χωρὶς νὰ ἀφαιρέσετε τὰ σπάρραχνα. Λαδόνετε φύλλα χαρτί, κάμνετε μιὰν θήκην γιὰ τὸ μπαρμποῦνι, καὶ τὸ ψήνετε εἰς τὴν σκάρα μὲ τὴν θήκην του. Ἀφαιρεῖτε τὸ σηκότι, κατασκευάζετε σάλτσα μὲ φρέσκο βούτυρο καὶ μὲ τὸ λυωμένον σηκότι τοῦ μπαρμποῦνιού τὴν σερβίρετε μέσα εἰς τῆς χάρτινες θήκας καὶ τὰ σερβίρετε.

Τὰ μπαρμποῦνια τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἶναι ἐξαιρετα. Ὁ μόνος τρόπος τελείας κατασκευῆς των εἶναι ψητὰ εἰς τὴν σκάρα.

Ὁ καλλίτερος τρόπος ἐξασκήσεως τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὰς μητέρας εἰς τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα εἶναι ἡ ἐκ τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν τῶν ἀγορᾶ Λαχειῶν τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ αὐταὶ καὶ ἐκεῖνα εἰμποροῦν νὰ ἐλπίζουσι μέγα κέρδος.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων.— Ἀγροπωλητικὰ χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 0/0 εἰς α'. ζήτησιν. — 5 0/0 ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις ἀποδοτέας εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 0/0	ἐτησίως
» » » μετὰ τρεῖς μῆνας	4 0/0	»
» » » μετὰ ἕξ μῆνας	4 1/4 0/0	»
» » » μετὰ ἓν ἔτος	4 1/2 0/0	»
» » » μετὰ δύο ἔτη	5 0/0	»
» » » μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 0/0	»
» » εἰς χρυσὸν 1/2 0/0 ὀλιγώτερον.		

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγή καὶ ἐξαγωγή ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθειῶν.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἰαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρίας ΦΟΙΝΙΕ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίω.—2) Διαιρήσεις περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.—4) Γνωμοροτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.